

„Nu contează cât trăiești, contează cum trăiești!” (Ana Aslan)

Casa Speranței

Anul 11 - Nr.3 (45) - septembrie 2024
Se distribuie gratuit

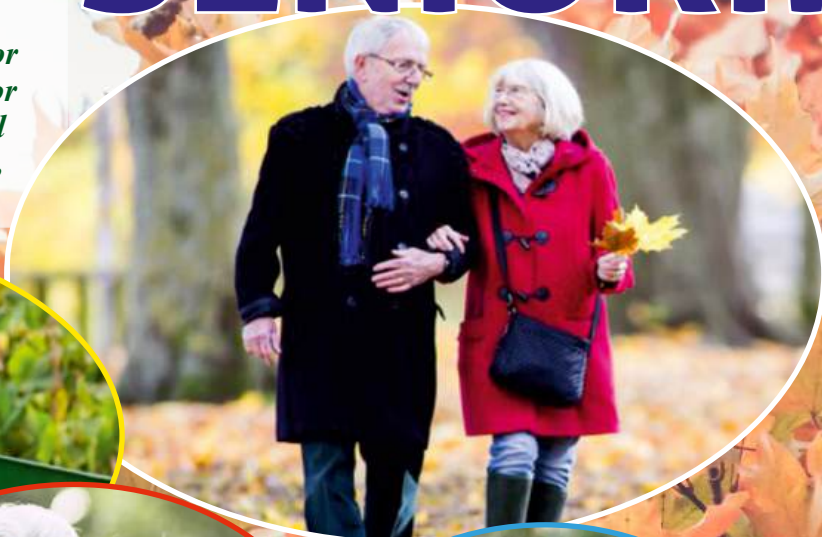
Revistă trimestrială editată de As. Casa de Ajutor
Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila

De Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

La MULȚI Ani, DRAGI SENIORI!

Această zi este specială pentru seniorii - vârstnicii din întreaga lume, cât și pentru noi toți, indiferent de vârstă, care avem obligația morală să-i prețuim și să ne bucurăm că în fiecare zi ei ne sunt alături.

Chiar dacă neajunsurile sau problemele de sănătate îi afectează uneori, gândurile lor se îndreaptă întotdeauna spre binele copiilor și nepoților lor cărora le transmit respectul față de familie, de profesie, față de muncă, față de semenii, față de viață în general.

**Amintiri
despre doi
maestri
ai scrisului
românesc:
CREANGĂ
și
EMINESCU**

Citiți în
pagina a 6-a

Pagina 10

**Adevăruri
despre
PENSII**

REDACTIA

Președinte de onoare: **Ilie DUDULEA**

Redactor-șef: **Aurel HÂRJOGHE**

Consilier: **Traian POPA**

Secretariat: **Rodica GORGOVAN**

Redactori: **Ghinea MITREA**
Vergil MATEI

Culegere texte și foto: **Florin Laurențiu BOȘNEAGU**

Tehnoredactare, design: **Ionel Gabriel MITREA**

ADRESA:

Brăila, strada Nicolae Bălcescu nr.10

CONTACT:

<https://www.facebook.com/carpbraila>

site: <https://carpbraila.ro/wp/>

e-mail: carpbraila@yahoo.com

Telefon/fax: 0239-614878

Răspunderea pentru articolele publicate revine exclusiv semnatărilor

GÂNDURI LA CEAS ANIVERSAR

Ec. Ilie DUDULEA, președinte

Privind cu încredere spre viitor

Dincolo de orice festivism caracteristic Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, în calitate de președinte al Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” din Brăila, 1 Octombrie îmi oferă și mie un bun prilej de a vorbi despre condiția pensionarului în România, de a contoriza reușitele, dar și eșecurile, de a vedea ce s-a făcut și ce se mai poate face pentru ca, într-adevăr, și Seniorii brăileni să se poată bucura de un trai cât mai demn. Lor trebuie să le fim și să le rămânem aproape mereu, pentru a le risipi teama de a nu fi uitați sau abandonați, care îi face să cântărească fiecare gând și fiecare cuvânt. Pe ei trebuie să îi ajutăm să-și păstreze tinerețea sufletului și speranța că vom fi învățați din experiența lor de viață, să le dăm șansa unui viitor mai bun, adresându-le urarea „La mulțiani!”.

Dar oare, în legătură cu viitorul, ne întrebăm, retoric desigur, dacă este oare suficient doar să privim cu încredere, așteptându-i pe alții să ne acopere de binefaceri? Categorie nu, dovadă în acest sens fiind realizările obținute de colectivul de conducere al C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila, cu sprijinul, dar și în folosul zecilor de mii de membri ai asociației, realizări dintre care, nu putem să nu amintim, ca motiv de mare mândrie și mulțumire, ridicarea unui nou sediu, modern, cu o arhitectură ce se încadrează impecabil în situl istoric al orașului.

Construit cu eforturi financiare proprii, acesta asigură condiții optime, civilizate din punct de vedere ambiental și igienico-sanitar, cu o funcționalitate deosebită, un acces facil în zonele de interes, inclusiv pentru persoanele mai greu deplasabile sau cu dizabilități.

Mai mult, o realitate de necontestat este funcționalitatea Clinicii de recuperare medicală Ana Aslan, posibilă doar în urma aportului determinant al asociației, realizare în parteneriat cu Asociația „Respectabili”, entitate care a făcut dovada și și-a pus în valoare capacitatea de înființare, administrare și acordare de servicii sociale în raport cu nevoile de bază, calitatea vieții și siguranța beneficiarilor, cu respectarea unor criterii specifice și a unor standarde riguros

reglementate prin acte normative aplicabile serviciilor de înaltă calitate în domeniul recuperării medicale.

Statistic, așa cum Adunarea generală a fost informată la ultima ședință anuală, beneficiile de care s-au bucurat membrii asociației în perioada de la data de 14.05.2022, când a început această activitate și până la sfârșitul exercițiului financiar 2023, s-au concretizat în 2.375 consultatii gratuite și 1.003 proceduri efectuate cu reduceri de 25% din prețul mediu încasat al

abonamentelor, contravaloarea beneficiilor virtuale pentru membrii asociației fiind calculată la nivelul sumei de 448.521 lei. Reluând informațiile furnizate cititorilor pe diferite căi, inclusiv prin publicația editată de asociație, subliniem că pentru confortul și realizarea unui **plan terapeutic corespunzător fiecărui pacient**, ca o garanție a calității actului medical, clinica este deservită de către o echipă de specialiști terapeuți bine instruiți, dinamică, pasionată, care

*Imaginea de vis, nespus de frumoasă,
a sediului Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan”,
înveșmântat în stralele nopții*

Privind cu încredere spre viitor

(Urmare din pagina 1)

dispune de aparatură de ultimă generație (*foto, terapie cu unde scurte pentru aplicații inductive și capacitive, terapie de înaltă intensitate cu aparat laser Shortwane, care ajută la eliminarea durerilor și edemelor din zona genunchilor și articulațiilor, conducând la o mai sigură și normală mișcare a acestora, pacientul, Virgil Drăghici, membru al asociației, apreciind beneficiile în plan medical, dar și financiar de care se bucură, aspect pe care ne-a autorizat să-l aducem la cunoștință cititorilor alăturat imaginii*).

Serviciile medicale inițiale – kinetoterapie, fizioterapie, masaj terapeutic și gimnastică medicală s-au extins în domeniul gerontologie și geriatrie, având ca obiectiv asistența medicală acută, cronică, preventivă de recuperare a persoanelor vârstnice, abordând aceste discipline la un nivel extrem de avansat în special în domeniile „întineririi” și „regenerării celulare”, inclusiv cu Gerovital H₃.

Revista „Casa Speranței”, apariție editorială trimestrială a asociației de peste 10 ani, a reflectat multe alte activități desfășurate de asociația noastră, putând exemplifica cu înființarea și bogata activitate a Cenaclului Literar-Artistic cu același nume, o bibliotecă la dispoziția membrilor și activitățile de club, publicația în sine fiind o tribună pentru promovarea imaginii și evidențierii activității deosebite în planul incluziunii financiare de care se bucură zecile de

mii de membri, care, datorită vârstei înaintate sunt excluși de pe piața bancară (*Notă: La data prezentei în evidențele asociației sunt înscrși ca membri activi 7.902 membri cu vârsta cuprinsă între 70-74 ani, respectiv 5.802 membri între 75 și 79 ani, 3.533 membri între 80 și 84 ani, 2.255 membri între 85 și 89 ani, 793 membri între 90 și 94 ani, 91 membri între 95 și 99 ani și 9 membri între 100 și 102 ani, dinamica schimbându-se zilnic, dar nesemnificativ*) ori ajutoarele bănești nerambursabile, cele 120 acordate în acest an sub forma unor recompense pentru omagierea vârstei înaintate ori a fidelității dovedite de vechimea ca membru de 50 de ani sau mai mult, constituindu-se într-un semn al prețuirii, grijii și respectului acordat acestora de conducerea asociației cu ocazia zilei de 1 Octombrie – Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice.

Putem continua, dar închei în limita spațiului rezervat adresând în numele Consiliului

director mulțumiri întregului colectiv de salariați al asociației pentru eforturile depuse, membrilor asociației, tuturor cititorilor revistei care ne-au sprijinit, chemându-i în continuare alături de noi pentru a răspunde în condiții optime nevoilor materiale și de informare, de consiliere, de socializare și de participare la viața socio-culturală a persoanelor de vârsta a treia din comunitatea noastră.

1 Octombrie

Sărbătoare a existenței omului, a însăși perpetuării umanității

Motto:

**„Bătrânețea nu ține de vârstă,
ci de starea de spirit a omului”**

prof. Ioan MUNTEANU,
cetățean de onoare al municipiului Brăila,
membru al Asociației C.A.R.P.
„Ana Aslan” Brăila

Ziua de 1 Octombrie – înscrisă în calendar ca Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, în conformitate cu Rezoluția nr. 45/01.06.1991 a Organizației Națiunilor Unite, este un prilej de omagiere a generațiilor vârstnice pentru contribuția lor la reconstrucția și dezvoltarea societății, la crearea bunurilor materiale și spirituale, la progresul omenirii.

Este ziua în care fiecare dintre noi trebuie să ne îndreptăm cele mai frumoase gânduri către părinți sau bunici, cei care ne-au înseninat copilăria și ne-au netezit cărarea vieții. Lor le datorăm, în fiecare zi, respect și considerație pentru ceea ce ne-au oferit, pentru ceea ce au zidit temeinic și au lăsat moștenire, pentru răbdarea, înțelepciunea și siguranța pe care, generic, ni le-au arătat sau încă ni le arată. 1 Octombrie este și un prilej numai bun pentru cei mai tineri, dar și pentru autoritățile publice, politicieni, să se gândească la ce pot face pentru ca viața celor de vârstă a treia să fie ceva mai bună.

Pe de altă parte este un moment de reflecție asupra condiției vârstnicului în țara noastră, dar și într-un context european și global, recunoscut fiind deja de către toată lumea că această condiție este deosebit de importantă în promovarea fenomenului îmbătrânirii active și a conlucrării între generații.

Se anticipează că, în câțiva ani,

populația cu vârstă de muncă din Uniunea Europeană va scădea, în timp ce numărul locuitorilor cu vârste de 65 de ani și peste va continua să crească cu aproape 2 milioane de persoane pe an. Totodată se estimează că în 2060, raportul dintre persoanele cu vârstă de muncă și persoanele vârstnice va fi de 1 la 2. Populațiile îmbătrânesc, iar acest aspect este o realitate.

Îmbătrânirea demografică în Europa presupune o serie de provocări pentru piața muncii și pentru sistemele de sănătate, dar și pentru calitatea vieții după pensionare. Mulți se așteaptă la o degradare a calității vieții persoanelor ieșite la pensie, în timp ce alții consideră că pensionarii vor fi preocupați doar de

propriile interese, lăsând astfel pe umerii tinerei generații o povară grea.

Trebuie oare să ne înspăimânte viitorul pentru că societatea noastră este în plin proces de îmbătrânire? Sigur că nu. Nu, dacă promovăm îmbătrânirea în condiții bune de sănătate, creăm mai multe oportunități pe piața muncii pentru persoanele în vârstă, rămânem activi în comunitate și promovăm un mediu de viață în care *a îmbătrâni* nu este sinonim cu *a fi dependent de ceilalți*. Pe scurt, dacă îmbătrânirea activă devine o

realitate pentru noi toți, nu avem de ce să ne temem. Așadar, să facem în așa fel încât să fim sănătoși, activi și autonomi pe măsură ce îmbătrânim!

C e p r e s u p u n e
îmbătrânirea activă?
Înseamnă înaintarea în vârstă în condiții optime de sănătate, un rol activ în societate și împlinirea pe plan profesional, dar și autonomie în viața de zi cu zi și implicare în activități civice. Indiferent de vârstă, putem avea un rol important în societate și ne

putem bucura de un bun nivel de trai, chiar și la vârste înaintate. Provocarea constă în a folosi la maxim un potențial enorm de care vârstnicii dispun. De aceea, începând cu Anul european 2012 s-a proclamat și s-a urmărit programatic încurajarea îmbătrânirii active pe trei direcții ce trebuie urmărite în continuare, astfel:

1. Participare pe piața muncii. Odată cu creșterea speranței de viață, în Europa a crescut și crește în continuare vârsta de pensionare, dar în același ritm ne confruntăm cu teama pierderii locului de muncă sau a imposibilității de a găsi altul care să asigure o pensie decentă. Trebuie, deci, ca lucrătorilor vârstnici să

Sărbătoare...

(Urmare din pagina 3)

li se ofere oportunități mai bune pe piața muncii:

- învățarea pe tot parcursul vieții și dezvoltarea de noi competențe;
- condiții optime de muncă;
- strategii de gestionare a piramidei vârstelor în întreprinderi;
- servicii specializate de plasare a forței de muncă vârstnice;
- combaterea discriminării pe criterii de vârstă;
- sisteme de beneficii sociale și fiscale care să favorizeze penetrarea pieței muncii;
- transferul de experiență.

2. Rol activ în societate. Ieșirea la pensie nu trebuie să însemne lipsă de activitate. Contribuția vârstnicilor la dezvoltarea societății jucând rolul de îngrijitori pentru ceilalți – părinți, soți sau nepoți – sau pe cel de voluntar este adesea trecută cu vederea. Unul dintre obiectivele urmărite este acela de a evidenția și sprijini rolul însemnat pe care îl au în societate persoanele în vârstă și de a crea condiții mai favorabile bunăstării lor:

- asigurarea securității veniturilor la bătrânețe;
- sprijin pentru participare socială, voluntariat;
- sprijin acordat vârstnicilor care au în grijă o altă persoană;
- asigurarea unui echilibru între viața profesională și îndatoririle față de persoana aflată în grijă;
- solidaritate și dialog;
- depășirea diferențelor în ceea ce privește utilizarea noilor tehnologii.

3. Mod de viață autonom. Odată cu înaintarea în vârstă, sănătatea noastră se degradează biologic, însă acest proces poate fi încetinit. De asemenea, se pot lua măsuri pentru ca mediul să fie mult mai adaptat persoanelor cu probleme de sănătate sau cu dizabilități. Îmbătrânirea activă presupune și asigurarea mijloacelor necesare pentru a rămâne cât mai mult timp cu puțință stăpâni pe viețile noastre. Se are în vedere:

- promovarea sănătății și a metodelor de prevenție;
- asigurarea de locuințe adaptate nevoilor vârstnicilor;
- asigurarea unor mijloace de transport adaptate și necostisitoare;
- bunuri, servicii și medii adaptate vârstnicilor;
- îngrijire pe termen lung bazată pe un mod de viață autonom;
- adaptarea tehnologiei pentru încurajarea unui mod de viață autonom.

Așadar, o spunem deschis, un trai mai plăcut pot să și-l facă și ei, pensionarii,

ducând o viață activă în folosul comunității, al copiilor și nepoților lor. Dar și prin diverse activități de voluntariat, artistice, de întraajutorare și solidaritate cu semenii lor aflați la strâmtoare, prin implicarea în viața economică, social-culturală, putând astfel arăta societății că nu sunt o „generație expirată”, cum îi califică unii, că sunt utili, că le pasă de bunul mers al treburilor țării. Participarea pensionarilor la aceste activități prezintă numeroase beneficii pentru creșterea nivelului de bunăstare și de satisfacție personală, a mulțumirii față de viață, a stimei de sine, a sănătății fizice și

mentale, precum și a duratei de viață.

Sintagma „îmbătrânire activă” nu este un concept nou, dar în țara noastră încă trebuie să facem pași pe acest drum. Schimbarea mentalităților și a percepției privind persoanele vârstnice reprezintă aspecte deosebit de importante în vederea promovării active a participării sociale a acestora prin reducerea obstacolelor către o viață independentă și participativă. Societatea românească trebuie să facă eforturi în a încuraja persoanele aflate la vârsta înțelepciunii de a duce o viață sănătoasă, productivă și independentă.

Mereu aproape de seniorii asociației

Recompense acordate de C.A.R.P. „Ana Aslan” cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice

Și în acest an, Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice – 1 Octombrie 2024 a fost întâmpinată de conducerea asociației cu aceeași manifestare de respect și de prețuire aparte pentru Seniorii din rândul membrilor săi.

Prin raportare la semnificația acestei sărbători internaționale, pe lângă tradiționala urare de *La mulți ani!*, pe care o adresează tuturor, **Consiliul director a decis ca în cadrul unor acțiuni dedicate momentului să aducă o bucurie unora dintre ei și prin recompensare bănească**, apelând la unele criterii în raport de posibilitățile financiare ale asociației, potrivit prevederilor statutare. Mai precis, **100 membri cu vârsta minimă de 95 de ani sau mai mult, s-au bucurat deja sau se vor bucura în perioada imediat următoare** de atenția ce li se acordă, constând într-o recompensă de 200 lei pentru fiecare, cu excepția a 9 dintre ei care, în cursul anului de referință, au

împlinit sau vor împlinii vârsta de 100 ani sau mai mult, suma acordată acestora drept recompensă fiind de 300 lei.

Dacă în anul anterior un al doilea criteriu de selectare a membrilor asociației care au împlinit ori au depășit 95 de ani a fost valoarea veniturilor acestora din pensie de până la 1.150 lei, **în acest an plafonul a fost ridicat la 2.000 lei**, plafonarea acestor venituri neaplicându-se pentru cei care au împlinit sau au depășit 100 de ani.

Dintre aceștia aducem în atenția cititorilor pe cei care au împlinit sau au depășit vârsta de 97 de ani, nominalizându-i spre cinstirea lor, prezența dominantă a doamnelor neputând trece neobservată, astfel: Balaban Marieta, Levenco Maria (**99 ani**), Barbu Drăguța, Costin Ecaterina, Frâncu Janeta, Jarnea Petrica, Lupu Gherghina, Medar Constanța, Orlea Elena, Pană Safta, Sandu Elisabeta, Țone Tudorița, Vișan Margareta, Voicu Costică, Zidărescu

Marioara (98 ani), Alexandru Ion, Alexandru Marița, Bambergher George, Chiricuță Irina, Dogaru Olga, Gologănenau Ioana, Ispas Anica, Malacos Elisaveta, Preda Stana, Rociu Neacșa, Rusu Maria, Trifan Smaranda, Zainea Mira (97 ani), Dragu Tudora, Dumitrache Steluța, Enache Elena-Alexandrina, Mototolea Mitu, Priceputu Ion, Răducan Ileana, Scripcaru Aurel, Toboltoc Măndica, Vuieric Constanța (100-102 ani).

Fidelitatea față de asociație s-a constituit la rândul ei într-o modalitate de departajare în același scop al recompensării materiale, evidențiind în raport de vechimea ca membru de minim 50 de ani – Răducan Ioana (59 ani), Constantin Maria (54 ani), Constantinescu Lenuța, Abdula Lidia, Lupu Floarea (52 ani), Coman Sevastița, Geantă Vasilica, Ion Alexandrina, Teslov Oprișan (51 ani), Abramovici Elpida, Bălan Georgeta, Butnariuc Teodora, Chirpac Ilinca, Crăciun Anica, Dumitrescu George, Georgescu Elena, Munteanu Ioana, Puia Constanța, Stroe Marioara, Terente Ștefan Aurel (50 ani).

Tuturor acestora, celorlalți seniori, membri sau nu ai asociației, Consiliul director al C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila le urează ca mulți ani de acum înainte să fie prezenți la sărbătorirea Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, conducerea asociației fiindu-le mereu aproape celor care îi trec pragul.

„Echipa” asociației, aceeași care a vizitat-o la domiciliu și în anul anterior, a reîntâlnit-o pe doamna Tudora Dragu mai îngândurată, recompensa acordată aducându-i o rază de bucurie și o mulțumire sufletească, dat fiind că nu a fost dată uitării.

Moment festiv. Înmânarea florilor generos oferite de doamna Maria Coroș, membră a Consiliului director, a marcat întâlnirea pentru acordarea unor recompense cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, doamnei Georgeta Bălan, o istorie vie a asociației și o neobosită prezență în viața acesteia în ciuda celor 97 de ani pe care îi va împlini în curând, precum și doamnei Alexandrina Ion pentru fidelitatea manifestată față de asociația în care s-a înscris în urmă cu 51 de ani, la a cărei evenimente este nelipsită.

La cei 95 de ani, doamna Anghelina Oprea ne-a întâmpinat etalând o ținută impecabilă, trezind curiozitatea mai tinerei noastre colege Vali Popescu, pe măsură ce aceasta îndeplinea formalitățile legate de recompensa ce i-a fost înmănată de vicepreședintele asociației, Aurel Hârjoghe, mărturisindu-i că rețeta „tinerețe fără bătrânețe” a fost viața de familie alături de un soț iubitor, înțelegător și muncitor, subliniind și sprijinul nurorii sale Rica, preocupată de asigurarea menajului... mai puțin de crema de zahăr-ars și plăcinta de dovleac cu care ne-a îmbiat, pregătite personal.

Creangă și Eminescu

Un geniu precum Eminescu a trezit admirație și invidie. Un patriot precum Eminescu și-a creat foarte mulți prieteni. Printre aceștia s-au numărat nume grele ale culturii secolului al XIX-lea, cum ar fi Ion Creangă, Ioan Slavici, Ion Luca Caragiale, Titu Maiorescu, Alexandru Macedonski, Vasile Alecsandri, Nicolae Densușianu și alții.

Dintre aceștia însă, cel mai devotat, cel mai loial, cel mai apropiat prieten a fost nimeni altul decât marele povestitor Ion Creangă. Iată ce ne relatează despre acest fapt **George Panu**, fost avocat, om politic, ziarist și memorialist, membru al revistei „Junimea”:

Prietenia dintre doi titani ai literaturii române

Din cele întâi zile s-a stabilit mare prietenie între Creangă și Eminescu, sau mai drept, Eminescu a fost cuprins deodată de o mare dragoste pentru Creangă.

Eminescu avea, cum am mai spus, o cultură cu totul de carte. Cu toate acestea, dacă limbajul și ideile erau străine, rămăsese însă la dînsul un fond aproape inconștient de aspirații și de năzuinți naționale. Creangă a trebuit prin urmare ca să-l captiveze imediat, căci el reprezenta pentru Eminescu tipul românului simplu, nefalsificat de ideile și cultura modernă.

Eminescu, ca să poată găsi un tip de român vechi, își plimbase eroul, Sărmanul Dionis, prin veacul lui Alexandru cel Bun, și ca să poată avea înaintea lui case vechi cu cerdacuri largi și cu obiceiuri bătrîne, trebuia să le inventeze. Creangă, cu tipul său de țaran îmbrăcat în haine nemțești și cu toate expresiile arhaice care-i presărau vorbirea, repet, îi realiza visul lui Eminescu.

Legătura se stabili astfel, încît pe urmă mai nimenea nu mai văzu pe Eminescu fără Creangă și pe Creangă fără Eminescu; amîndoi veneau la «Junimea», amîndoi ieșeau de la «Junimea». Noi, ceilalți ne duceam după «Junimea» cîteodată, pe la cafenelele cele mai cu vază ale lașului. Eminescu ne-a urmat uneori, însă nu cu mare plăcere. Îndată ce cunosc pe Creangă, el se izolă cu totul de noi, dîndu-se în societatea aceluia numai.

Ce făceau și unde se duceau, știu. Plecau amîndoi și se înfundau pe la vreun crîșmar de prin Tătărași, Păcurari sau Nicolina, adică prin părțile exterioare ale orașului. Acolo nu se puneau pe băut, cum se pretindea, sau cum se crede - căci mulți cred că aceasta ar fi

Ce făceau ei? Unde se duceau? Ce vorbeau oare, zile, nopți întregi?

ruinat sănătatea și a lui Eminescu și a lui Creangă - nu; ei se puneau să trăiască o viață care le plăcea lor, viață simplă și primitivă. Era o plăcere pentru ei ca să se așeze într-o odaie din fundul unei crîșme, pe lăviți de lemn, cu brațele rezemate de o masă murdară, serviți de un băiețel naiv.

Ce făceau ei? Drept masă sau dejun, cereau să le frigă o bucată de pastramă, mai mînceau cîrnați cu usturoi - și vai de lume cum erau preparați - ordonau ca să li se aducă o cană de vin, de calitate cum s-ar fi întîmplat, și

după ce mînceau pastrama, apoi, înaintea unui pahar de vin, stăteau toată noaptea dacă crîșmarul le da voie. Cînd crîșmarul vroia să închidă, ei plecau în altă parte a orașului, unde știau că localul stă deschis pînă în ziuă, și vorbeau, vorbeau, vorbeau, dar nu beau.

Ce vorbeau între ei? Nu știu. Eminescu și Creangă rar primeau cîte un al treilea în intimitatea lor, dar îmi închipui ce trebuiau să vorbească. Creangă istorisind povești din bătrîni și de la țară, Eminescu făcînd teorii metafizice și croind visuri cum ar trebui să fie poporul român. Se înțelegeau, cum se zice, ca gîsca cu rața; îi uneau aceleași aspi- / rații.

Cîteodată întrebam pe Eminescu:

- Ce vorbești tu tot timpul cu Creangă?

El zîmbea, și cu acea privire vagă și rătăcită care-i era caracteristică, răspundea în mod evaziv:

- Vorbim și noi ce ne trece prin minte!...

Și atîta tot. Cîteodată, Creangă și Eminescu dispăreau cîte trei-patru zile; nu se știa ce au devenit. În timpul acesta ei ieșeau din oraș pe jos, cutreierau Galata cu tîrgușorul, treceau înspre bariera Păcurarilor, făceau înconjurul pe la Copou și Aroneanu, dormeau pe o laviță la vreun han sau la vreo crîsmă, mînceau ce găseau, și erau fericiți.

Cînd se întorceau, erau de nerecunoscut; hainele neîngrijite, figurile obosite de veghere, de trudă și puțin de băutură, însă foarte încîntați de asemenea excursiuni, gata să le reînnoiască a doua zi.

Cîteodată, noi îi îndemnam să meargă pe la crîșmele noastre boierești: mai totdeauna refuzau.

- Nu, nu mergem, preferăm să mergem la chir Costache, crîșmarul de la Nicolina. Să vezi ce pastramă minunată are! Cer - adaugă Creangă - să-mi aducă pe un hîrb de strachină vreo trei cărbuni și-mi pun eu singur pastrama pe dîșii de se frige. Apoi este băietul Ghiță, care e un drac și jumătate! Vinu-i cam turbure și cam acrișor, dar bun. Și stăm de vorbă pînă-n ziuă. Nu-i așa, Eminescule?

Eminescu, cu figura plină de mulțumire, zîmbea. Apoi amîndoi plecau ca oamenii cei mai fericiți din lume.

**CATREN
despre Eminescu**

Stela ȘERBU RĂDUCAN

**Cu foaia-n față când stătea
și inspirație n-avea,
Mi-nchipui Creangă că-i zicea
- Să biem șieva, în pana mia!**

Mai am un singur dor

Mai am un singur dor:

În liniștea serii
Să mă lăsați să mor
La marginea mării.
Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Pe-ntinsele ape
Să am cer senin.
Nu-mi trebuie flamuri,
Nu voi sicriu bogat,
Ci-mi împlețiți un pat
Di tinere ramuri.

Și nime-n urma mea
Nu-mi plânge la creștet,
Doar toamna glas să dea
frunzișului veșted.
Pe când cu zgomot cad
Izvoarele-ntr-una,

Alunece luna
Prin vârfuri lungi de brad.
Pătrunză talanga
Al serii rece vânt,
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture creanga.

Cum n-oi mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M-or troieni cu drag
Aduceri aminte.
Luceferi, ce răsar
Din umbră de cetini,
Fiindu-mi prieteni,
o să-mi zâmbească iar.
Va geme de patemi
Al mării aspru cânt...
Ci eu voi fi pe pământ
În singurătare-mi.

Eminescu n-a existat

Marin SORESCU

Eminescu n-a existat.

A existat numai o țară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe
Ca de barbă nepieptănată de crai
Și niște ape ca niște copaci curgători
În care luna își avea cuiabar rotit

Și mai ales, au existat niște oameni simpli
Pe care-i chema Mircea cel Bătrân,
Ștefan cel Mare,
Sau mai simplu ciobani și plugari,
Căroră le plăcea să spună
Seara, în jurul focului poezii -
„Miorița” și „Luceafărul” și „Scrisoarea III”

Dar fiindcă auzeau mereu
Lătrând la stâna lor câinii,
Plecau să se bată cu tătarii
Și cu avarii și cu hunii și cu leșii
Și cu turcii.

În timpul care le rămânea liber
Între două primejdii,
acești oameni făceau din fluierile lor
Jgheaburi

Pentru lacrimile pietrelor înduioșate,
De curgeau doinele la vale
Pe toți munții Moldovei și Munteniei
Ți ai Țării Bârsei și ai Țării Vrancei
Și ai altor țări românești.

Au mai existat și niște codri adânci
Și un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?

Acest tânăr cu ochi mari
Cât istoria noastră
Trecea bătut de gânduri
Din cartea cirilică a vieții
Tot numărând plopul luminii, ai dreptății, ai iubirii,
Care îi ieșeau mereu fără soț

Au mai existat și niște tei,
Și cei doi îndrăgostiți
Care știau să le troienească toată floarea
Într-un sărut.
Și niște păsări ori niște nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi și mișcătoare șesuri.

Și pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus Eminescu.

Amintiri din alte veri

Se trezeau cu noaptea-n cap părinții, pe timp de vară,
Iar când se porneau la câmp nici nu se vedea afară,
Ne lăsau laptele proaspăt, în oală de lut, pe masă
Și într-un ștergar de în, pâinea albă, coaptă-n casă.
- Hai, treziți-vă oleacă, ne spunea mama duios,
Ne-ndurându-se să strice somnul nostru-așa frumos,
- Eu mă duc iar la prășit, cu bunică-tu-n Lănuț,
Voi să stați pe lângă casă, s-aveți grijă de puiți!
Tată-tu e dus la coasă, că se pologeste iarba
Și de n-o cosi acuma, când s-o duce-a fi degeaba,
Mâne-o să vă iau cu mine, în Fânaț, la adunat,
Eu cu furca înainte, voi din urmă la greblat.
- Scoateți cloștile afară și la puii de găină
Dați-le un pumn de crupe sau muiați niște faină,
Puneți-le-un chic de apă în ceva nu prea adânc
Și vedeți să nu-i ia uliul până vin eu de la câmp!
Să duceți pe șes vițelul, priponiți-l mai departe
De vițelii altora, nu de alta, s-or mai bate,
Puneți apă în căldări până o veni cireada
Că vin vitele-nsetate și să măturați ograda!
Noi, cu somnul între gene, ascultam cam cu de-a sila,
Țineam minte ce țineam, apoi Dumnezeu cu mila,
Dar când soarele-ncepea să ne ardă pe spinare,
Lăsam baltă băutura și-o zbugheam la scăldătoare.
Treceam ulița spre șesul care ne părea o mare,
Cu valuri de romaniță așternute sub picioare,
Sfârșiau călcâiele când stârneam cârduri de găște,
Și găscani-înfuriată ne-alergau, vrând să ne muște.
Noi vedeam numai hârjoana ce părea a fi în toi,
Din toți țâncii de pe vale, din pârau, lipseam doar noi,
Dar când tăpile simțeau mălul fin și apa-n spume,
Ne rupeam de orice grijă și intram în altă lume.
Iar în firul de pârau, jinduind după răcoare,
Bălăceala era-n toi, cât era ziua de mare,
Înotam și ne stropeam, printre broaște speriate,
Până ne-alungau tântarii cu înțepături pe spate.
Plini de mâl, ca niște diavoli, ne apropiam de casă,
De la poarta miroseam turțițele de pe masă,
Vedeam zâmbetul bunicii răsărind la colțul surii,
Și căldările cu apă în mijlocul băăturii.
Ne puneam mâna pe creștet printre vorbe de mustrare,
Ne-ndemna să ne spălăm într-o balie, la soare,
Și când socotea că-i vremea, zicea:
- Eu mă duc acasă,
Da' v-oi spune mâne-ta, ș-apoi îți vedea voi, lasă!
Nu spunea nimc, sărmana, ba, când o-ntrebau
părinții,
Ne tot ridica în slăvi că am fost cumiți ca sfinții...
Parcă văd zâmbetul mamei... parcă toate-au fost mai ieri...
Azi mi-a mai rămas să depăn amintiri din alte veri.

Autor: Liliana BURAC

Iannis Xenakis

- fiu al orașului Brăila

Iannis s-a născut la data de 29 mai 1922 în orașul dunărean într-o familie de greci, fiind fiul cel mare al lui Klearchos Xenakis, un om de afaceri grec din Eubea care conducea, la Brăila, o agenție de import-export și al lui Fotini Pavlou din Lemnos. Părinții lui erau amândoi interesați de muzică, iar Fotini, fiind o bună pianistă, a fost cea care l-a introdus pe tânărul Iannis în muzică. Moartea sa timpurie, în 1927, când Xenakis avea cinci ani, a constituit pentru acesta o experiență traumatică care, după propriile sale cuvinte, l-a „înfricoșat” pe viitorul compozitor. Copiii familiei au fost crescuți la Brăila de o serie de guvernante, până în anul 1932, fiind apoi trimiși în Grecia. Aici aprofundează notația și solfegiul, cântă în corul de băieți al școlii și este pasionat de muzica tradițională și bisericească greacă.

În 1940 întrerupe studiile din cauza războiului greco-italian și se implică în mișcarea de rezistență. În cel de-al doilea Război Mondial, Xenakis s-a alăturat Frontului de Eliberare Națională, participând la proteste și demonstrații în masă, iar mai târziu a devenit parte a rezistenței armate – acest ultim pas a fost o experiență dureroasă pe care Xenakis a refuzat să o discute până mult mai târziu în viață. Participând la lupte de stradă, este rănit grav și pierde vederea ochiului stâng. În 1947 își finalizează studiile, obținând o diplomă în inginerie civilă. În același an, guvernul grec a început să aresteze pe foștii membri ai rezistenței orientați spre stânga și să îi trimită la închisoare. Xenakis, temându-se de viața sa, pleacă din țară și se stabilește la Paris, unde începe să lucreze ca inginer la atelierul Le Corbusier.

În paralel cu munca de inginerie, Xenakis

studiază armonia și contrapunctul și compune o serie de piese experimentale. Se adresează lui Olivier Messiaen și studiază cu acesta în perioada 1951–53. Compozițiile sale au fost în mare parte inspirate din melodii populare grecești, prima sa operă – Anastenaria – fiind un triptic pentru cor și orchestră bazat pe un vechi ritual dionisian. A treia parte a tripticului, Metastaseis, este în general considerată ca prima piesă matură a compozitorului; a fost desprins din triptic pentru a marca începutul operei „oficiale” Xenakis.

În 1953 Xenakis s-a căsătorit cu Françoise Xenakis (născută Gargouil), jurnalistă și scriitoare, pe care a cunoscut-o în 1950. Fiica lor Măkhi, mai târziu pictor și sculptor, s-a născut în 1956. La sfârșitul anului 1954, cu sprijinul lui Messiaen, Xenakis a fost acceptat în Groupe de Recherches de Musique Concrète, o organizație înființată de Pierre Schaeffer și Pierre Henry, dedicată studierii și producerii muzicii

electronice.

La sfârșitul anilor 1950, Xenakis a început încet să câștige recunoaștere în cercurile artistice. În 1957 a primit primul său premiu de compoziție, de la Fundația Culturală Europeană, iar în 1958 a venit prima cerere oficială, de la Service de Recherche din Radio France. În același an a produs o piesă de muzică concretă, Concret PH, pentru Philips. Iar în 1960 Xenakis a ajuns suficient de cunoscut pentru a primi o comandă de la UNESCO, pentru o coloană sonoră pentru un film documentar.

Devine cunoscut în special pentru cercetările sale muzicale în domeniul compoziției asistate de calculator, pentru care a fondat în 1966 CEMAMu: Centre d'Etudes de Mathématique et Automatique Musicales. A predat la Universitatea Indiana în 1967–72 (și a înființat acolo un studio similar cu EMAMu) și a lucrat ca profesor invitat la Sorbona în 1973–89.

Xenakis a ținut frecvent prelegeri (de exemplu, din 1975 până în 1978 a fost profesor de muzică la Gresham College, Londra, susținând prelegeri publice gratuite), a predat compoziția, iar operele sale au fost interpretate la numeroase festivaluri din întreaga lume, inclusiv la Shiraz Arts Festival din Iran. Printre studenții notabili se numără Pascal Dusapin, Henning Lohner, Miguel Ángel Coria și Susan Frykberg.

Pe lângă compunere și predare, Xenakis a scris și o serie de articole și eseuri despre muzică. O colecție de texte despre aplicațiile proceselor stochastice, teoria jocurilor și programarea computerelor în muzică a fost ulterior revizuită, extinsă și tradusă în limba engleză sub numele de Muzică formalizată: gândire și matematică în compoziție (1971) în timpul mandatului lui Xenakis la Universitatea Indiana.

Xenakis și-a finalizat ultima sa lucrare, Omega pentru solist de percuție și orchestră de cameră, în 1997. În 1999, Xenakis a fost distins cu Premiul Polar Music „pentru o lungă succesiune de opere puternice, încărcate de sensibilitate, angajament și pasiune, prin care a ajuns să se claseze printre cei mai centrali compozitori ai secolului nostru în domeniul muzicii de artă, exercitând în diferitele sale domenii, o influență care nu poate fi ușor exagerată”. A încetat din viață la 4 februarie 2001, la vârsta de 78 de ani. **(Rodica GORGovan)**

Un festival care-i poartă numele

În memoria lui Iannis Xenakis, în organizarea Liceului de Arte Brăila s-a desfășurat recent concursul Interjudețean de Interpretare Muzicală Iannis Xenakis, ajuns la a VI-a ediție, în care numeroși elevi și-au etalat măiestria la diferite instrumente muzicale. Cu satisfacție consemnăm două rezultate obținute de copiii colegei noastre de cenaclu Săndica Mândrilă - **Teo Mânzu** (premiul I, la secțiunea pian și **Denisa Mânzu** premiul al III-lea, la secțiunea vioară - *foto alăturat*). Felicitări acestor copii talentați la care adăugăm și respectul pentru răvna de zi cu zi a profesorilor Raluca Ciucă și Iosif Cojocaru care au făcut posibile obținerea acestor premii.

Brăila de altădată

La adevărata Julietta

Din volumul „Amintiri din cel mai frumos port de la Dunăre”. Editura Istros - Brăila

Valeriu AVRAMESCU

Copil fiind, îmi amintesc că, pe drumul de întoarcere acasă de la Școala primară romano-catolică din Brăila, îmi turteam nasul pe vitrinele unor ateliere de fotografiat privind admirativ tablourile de mari dimensiuni de nuntă, profile de doamne și domnișoare frumoase, ofițeri cu decorații și săbii, boxeuri în picioare în gardă, instantanee cu copii cârlionțați în cărucioare sau pe olițe, în brațele mamelor sau târâș, premiante cu coronițe pe cap ș.a.m.d.

Mai târziu, cu ajutorul bunicului

aveam să aflu denumirea atelierelor de fotografiat în fața cărora zăboveam, situate pe străzile Regala, Galați, Călărași și Bulevardul Cuza precum și numele unor patroni care sunt sigur că le va spune ceva intelectualilor brăileni vârstnici: Foto Francez a lui Gheorghe Gheorghiu, Foto Paris, Foto Regal a lui Zalewsky, Foto Sport, toate pe strada Galați, Foto Kuttner, Studio Foto Arte, Fotografia Modernă de pe strada Regală, Foto Victoria de pe Bulevardul Cuza, Foto Marco Klein de pe Calea Călărașilor și **Foto Julietta**, inițial pe Bulevardul Cuza, ulterior pe Calea Regală nr. 27, patronat de dl. Alexandrescu.

Fotografia de mai sus este realizată, spre sfârșitul secolului al XIX-lea, *La adevărata Julietta* cu sediul 152 Boulevard Cuza, aflat pe timpul tinereții bunicilor mei în apropierea și pe partea Liceului real Nicolae Bălcescu. Ea reprezintă chipul unei femei cu pălărie de epocă, având bustul plin de dantele aplicate pe jachetă și purtând la gât un șirag de mărgelile și un medalion. Pe verso se observă imaginea unor bebeluși, un aparat foto cu mânecă și un text cu litere stilizate: PRIMA INSTALAȚIUNE ÎN ȚARĂ DE REPRODUCȚII ÎN FOTOEMAIL / BRĂILA / 152, Boulevard Cuza, 152 / visăvis Dr. Schwartz. Specialistă în Platinotipie, Aquarelă, ulei ș.a. până la mărime naturală. Clișeurile sunt rezervate pentru mai mulți ani. Acest tip de fotografie cu passe-partout poartă pe verso chipurile schițate a trei inventatori și perfecționiști, corifei ai artei fotografice: NIEPCE (1765-1823), fizician francez, inventatorul fotografiei; TALBOT WILLIAM HENRY (1800-1877), fizician englez, inventatorul fotografiei pe hârtie (talbotypia - 1834); JACQUES DAGUERRE (1787-1851), inventator francez care a imaginat în 1822 diorama și, asociat cu NIEPCE, a perfecționat invenția fotografiei.

La bal

Lucia PĂTRAȘCU

În carnetul ei de bal viața m-a înscris pe-un nor,
A făcut din stele voal, mi l-a aninat în păr
Și-nsoțindu-mi primul pas, ca-ntr-o joacă de copii,
M-a poftit ușor la dans în vârtejuri sidefii.

Eu dansam întâia oară printre nori și printre stele,
Un caval de primăvară cânta visurilor mele,
Iar când teiu-și legăna auriți zulufl de floare
Am ținut în vara mea borangicuri zâmbitoare.

Am dansat, iar azi e toamnă. Și-acum anii, mincinoșii,
Amăgindu-mă, îmi cheamă vechi regrete-n frunze roșii.
Mai dansează unii-n lume și-aș dansa și eu mereu,
Dar tăcerea iernii-mi spune că nu mai este balul meu.

Bunica

Ștefan Octavian IOSIF

Cu părul nins, cu ochii mici
Și calzi de duioșie,
Aieve parc-o văd aici
Icoana firavei bunici
Din frageda-mi pruncie.

Torcea, torcea, fus după fus,
Din zori și până-n seară;
Cu furca-n brâu, cu gândul
dus,

Era frumoasă de nespus
În portu-i de la țară...

Căta la noi așa de blând,
Senină și tăcută;
Doar suspina din când în
când
La amintirea vreunui gând
Din viața ei trecută.

De câte ori priveam la ea,
Cu dor mi-aduc aminte
Sfiala ce mă cuprindea,
Asemuind-o-n mintea mea
Duminice preasfinte.

Adevărul despre PENSI

Puțină lume știe că părintele sistemului public de pensii este celebrul cancelar german, Otto von Bismarck, unificatorul Germaniei. Bismarck a stabilit vârsta de pensionare la 70 de ani deși durata medie de viață în Prusia la vremea respectivă abia depășea 45 de ani, tocmai pentru ca numărul celor care ajung la pensie să fie cât mai mic. Pensiile plătite nu ajungeau pentru a supraviețui, ele reprezentau mai degrabă un venit suplimentar, în timp ce de bază rămâneau veniturile copiilor și continuarea activității chiar și la vârste înaintate.

Realitățile de la noi și de la alții

În România, de la sistemul de pensii s-au așteptat în ultimii ani cele mai multe minuni. Milioane de români și-au dorit ca pensiile să crească. Din păcate, așteptările le-au fost rar îndeplinite, și niciodată pe de-a-ntregul. Toate datele fundamentale din economie arată că pensiile au și vor avea probleme de creștere. Calculele reci, economice demonstrează că economia românească nu poate genera creșterea susținută a fondurilor alocate pensiilor.

O palidă consolare este că multe sisteme de pensii din Europa se confruntă cu dificultăți asemănătoare cu cel românesc. În acest moment, în țara noastră un salariat susține prin contribuțiile pe care le plătește (el și firma sau instituția la care lucrează) un pensionar și jumătate. Adică, astăzi, în România, sunt patru milioane de salariați și șase milioane de pensionari. Cum s-a ajuns aici? Totul a început în anii '90, când în locul disponibilizărilor de personal s-a preferat să se facă derogări de la rigorile ieșirii la pensie (în sensul relaxării condițiilor de pensionare). Rezultatul a fost că s-a salvat rata șomajului, dar a crescut numărul pensionarilor. Efectul economic a fost simplu: a scăzut numărul celor care cotizau la fondul de pensii și a crescut numărul celor cărora trebuia să li se plătească pensiile. Din această ecuație a rezultat că statul a plătit pensii mai mici către tot mai mulți. Este foarte interesant faptul că, dintre pensionarii actuali, doar ceva mai mult de jumătate au cotizat întregul stagiul (numărul de ani) prevăzut de lege. Economic, acest lucru a însemnat încă o mare problemă bugetară.

Sistemul de pensii, se bazează în esență

pe trei parametri importanți: câți oameni cotizează, cât timp plătesc contribuțiile și câți pensionari trebuie plătiți. Când unul dintre acești factori se deteriorează (sau toți trei) sistemul de pensii începe să scârțâie. Evident, există și un al patrulea factor, mărimea contribuțiilor, care dă elementul calitativ al sistemului de pensii: sumele colectate, care, pe cale de consecință, vor putea fi și plătite. România are, mai mult decât alte state, două teme specifice. Pe de o parte, este vorba despre crearea unui sistem privilegiat de pensionare. Există, ca și în cazul salarizării, o serie de legi speciale care favorizează unele categorii profesionale. Cel mai cunoscut este cazul parlamentarilor. Poate că aceste situații privilegiate nu sunt regula sistemului de pensii, dar, în orice caz, ele accentuează inechitățile dintre diferite categorii de pensionari. Pe de altă parte, sistemul de pensii a trebuit să rezolve o serie de cazuri sociale: cele ale agricultorilor și cele ale persoanelor care nu au cotizat de-a lungul vieții la bugetul Asigurărilor sociale, fiind lipsite de venituri la vârsta pensionării. Soluția a fost oferirea de pensii mici ca și quantum, dar multe. Și un caz, cel al pensionarilor privilegiați, și celălalt, al pensiilor plătite din rațiuni sociale, au dus către un singur rezultat: dificultăți reale de finanțare a bugetului de pensii.

Toate sistemele publice de pensii suferă de diverse boli. În toate economiile, sistemul de pensii are fragilitățile lui și toate pleacă în esență de la un fenomen simplu: dezvoltarea economică și presiunile salariaților au redus, în ultimele decenii vârsta de pensionare (adică au redus intrările de bani la bugete), în timp ce speranța medie de viață a crescut (adică sistemele de pensii sunt obligate să plătească pe o perioadă tot mai lungă de timp). Adevăratele soluții sînt cele care se discută tot mai

Pentru mulți seniori de vârsta a treia, o dată pe lună, poștașul este o persoană așteptată cu nerăbdare, fiindcă aduce în tolba sa, pensia de supraviețuire

intens în Uniunea Europeană și țin de creșterea vârstei de pensionare și, implicit, mărirea stagiului de cotizare. Acestea sînt soluțiile fundamentale, iar fără aplicarea lor sistemele de pensii riscă să ajungă să funcționeze pe baza principiului jocului piramidal: se fac plățile numai atîta timp cît sistemul este alimentat suficient de nou-veniți. Numai că numărul celor care plătesc scade, iar numărul celor care primesc crește. Să fim realiști, în materie de pensii, minunile nu există. (Sursa: Ziarul „Capital”)

Calculul pensiei

Iată un scheci rostit pe scenă,
în urmă cu un secol, de marele
actor român Constantin Tănase

Altă chestie
E scoaterea la pensie
Azi ești funcționar
Însă mâine pensionar.
Poate te interesează
Pensia cum se calculează
Ei, uite cum se calculează:
Din 35 de ani servicii
Care vor fi socotiți
Scazi primii ani de școală,
Și absențele de boală
Zilele de sărbătoare,
Orele suplimentare,
Plus un an și patru luni,
Tragi linie și aduni.
Pe urmă împarți la cinci, apoi
Ce-ți dă înmulțești cu doi,
Scazi anul când te-ai născut
Adaugi tot ce-ai scăzut
Și la cifra ce-a ieșit
Pui un zero la sfârșit.
Anii pentru însurați
Se vor socoti dublați
Adică ani de război
Socotind că-n vremea asta
Te-ai războit cu nevasta.
La totalul obținut
Pui trei zero la-nceput
Scazi anii de celibat
Ridici restul la pătrat
Și-astfel într-o primă fază
Afli sumele de bază.
Apoi le extragi la toate
Rădăcinile pătrate
Și la suma dobândită
Aplici cota cuvenită,
Care nu trebuie să fie
Mai mare de 5 la mie.
Din suma rămasă brută
Scazi 4 și 8 la sută
3 la mie la pompieri,
Impozitul pe averi.
Supracota respectivă,
Taxele pentru colivă,
5 la sută pentru dric,
Pe urmă nu mai scazi nimic.
Din totalul rezultat
Verși două treimi la stat
Și restul ți se cuvine,
Nu știu dacă mă exprim bine.

Ultima scrisoare

Mihai BENIUC

Sfârșitul a venit fără de veste.
Ești fericită? Văd că porți inel.
Am înțeles. Voi trage dungă peste
Nădejdea inutilă. Fă la fel.

Niciun cuvânt. Nu-mi spune că-i o
formă,
Cunosc însemnătatea ei deplin.
Știu, voi aveți o altă normă,
Dar eu în fața normei nu mă-nchin.

Nu te mai cînt în versuri niciodată,
În drumul tău mai mult nu am să ies,
Nu-ți fac reproșuri, nu ești vinovată
Și n-am să spun că nu m-ai înțeles.

A fost desigur numai o greșală,
Putea să fie mult mai mult, nimic n-a
fost.
În veșnicia mea de plictiseală
Tot nu-mi închipui că puneai un rost.

Și totuși, totuși, cîteva atingeri
Au fost de-ajuns să-mi deie ameteți.
Vedeam văzduhul fluturînd de îngeri,
Lumină-n seara mea de îndoieli.

Ireversibil s-a-ncheiat povestea
Și nici nu știu de ai să mai citești
Din întîmplare rîndurile-acestea
În care-aș vrea să fii ce nu mai ești.

N-am să strivesc eu visul sub
picioare,
N-am să pătez cu vorbe ce mi-i drag,
Aș fi putut să spun *Ești ca oricare...*
Dar nu vreau în noroaie să mă bag.

De-ar fi mocirlă-n jurul tău cît hăul,
Tu vei rămîne nufărul de nea
Ce-l oglindește beat de pofte tăl,
Ce-l ține candid amintirea mea.

Vei fi acolo veșnic neîntinată
Te voi iubi mereu fără cuvînt,
Și lumea n-o să știe niciodată
De ce nu pot mai mult femeii să cînt.

Acolo, sub lumină de mister,
Scăldată-n apa visurilor lină,
Vei sta iubită ca-ntr-un colț de cer
O stea de seară blîndă și senină.

Și cînd viața va fi rea cu tine,
Cînd au să te-mproaște cu noroi,
Tu fugi în lumea visului la mine,
Vom fi atuncia singuri amîndoi.

Cu lacrimi voi spăla eu orice pată,
Cu versuri nemaiscrise te mîngîi,
În dulcea lor cadență legănată
Te vei simți ca-n visul tău dintîi.

Iar de va fi (cum simt mereu de-o
vreme)
Să plec de-aicea de la voi curînd,
Cînd glasul tău vreodat-o să mă
cheme,
Voi reveni la tine din mormînt.

Și dac-ar fi să nu se poată trece
Pe veci pecetluitele hotare
M-aș zbate-ngrozitor în țărna rece,
Plîngînd în noaptea mare, tot mai
mare...

*Pe 24 iunie 1988 se stingea din
viață poetul Mihai BENIUC, autorul
uneia dintre cele mai tulburătoare
poezii de dragoste... din literatura
română.*

Sonetul Lunii

Vasile MANDRIC

Iubita mea din cer, cea mai frumoasă,
Dragă mi-ai fost, îți zic, întotdeauna,
Pămîntu-ntreg te știe că ești LUNA,
Dar eu mi te respect ca pe-o crăiasă.

La tine-am vrut să vin, să-ți pun
cunună,
Nu am aripi și cerul nu mă lasă,
Iar dacă vin, nici ție nu-ți mai pasă,
Dacă n-aduc și dragostea de mîna.

- Te întreb, iubita mea, cin-nu te lasă?

Să facem dragoste pe-o paralaxă,
În Carul Mare să venim acasă.

Dar cînd mi-ai zis, parc-am călcat pe-
o mină!
Nu te știam așa pretențioasă,
Să vin c-un sex de câțiva Ani-Lumină!?

O întâmplare cu Fănuș Neagu

SPIONAJ pe pătrățele

**Din volumul „Întâmplări trăite de alții” de Ion Băieșu.
(Cartea se poate împrumuta de la biblioteca asociației)**

Povestește Ion BĂIEȘU

Șahul este sportul meu preferat. În primul rând, e comod, poți să-l joci oriunde: pe pământ, pe apă, în aer, în avion, în tren sau în submarin, nu-ți trebuie teren și echipament, uneori nici chiar piese și tablă. Ca în cazul meu, care joc *șah orb*, cu ochii închiși, eventual telefonic sau chiar prin corespondență. Sigur că, din cauza asta, poți intra în încurcături neașteptate, cum mi s-a întâmplat, cu niște ani în urmă, în Belgia. Mă îndreptam cu trenul spre Bruxelles, împreună cu Fănuș Neagu. Plictisiți de peisajul în care predominau vacile roșcate, cu pete gri murdar și ugere artificios umflate, l-am provocat la o deschidere spaniolă, combinată cu una autentic românească, patent personal, zicându-i prima mutare: *Ca3*. El mi-a răspuns cu o lovitură în gleznă: *analfabetule, calul merge în formă de L, n-are cum să ajungă acolo, mă faci de râs!* După care a săvârșit un banal *Cc6*, eu uluindu-l cu un subtil *h4*. Alături de noi, în compartiment, se afla un tip în uniformă de preot iezuit, cu ochelari negri, care, auzindu-ne vorbind cifrat, a început să se foiască și să se mustăcească, manipulând prin buzunare butoanele unor aparate insuficient miniaturizate. După ce a ieșit de mai multe ori pe culoar, unde și-a făcut semne cu un alt popă (cu barbă falsă), el a coborât cu o stație înainte de Bruxelles, pentru ca, odată ajunși la destinație, câțiva indivizi - jumătate în civil, jumătate militari - să ne invite la primul post de poliție pentru interogatoriu. Ca să nu mai lungesc povestea, tocmai în acele zile urmau să aibă manevre NATO în Belgia, iar întâmplarea făcea ca o coloană de tancuri să se

deplaseze pe șoseaua *Ca3*, iar alta, burdușită cu rachete cu trei focoașe, pe autostrada *Cf3*. În fața afirmației noastre că jucam o nevinovată partidă de șah, zeloșii agenți secreți și semi au rămas cu gâturile strâmbe și gurile căscate, drept pentru care au chemat pe unul dintre șefii lor cei mai importanți, ca să limpezească situația. Acesta era o somitate în materie, un fel de super 007, care ne-a dat de înțeles să nu mai umblăm cu cioace (în franceză, cuvântul sună aproape la fel), în sensul că

limbajul șahist este la îndemâna oricărui ageamiu, eliberându-ne, totuși, pelocși fără nici o cauțiune.

Întâmplarea respectivă ne-a pus pe gânduri, adică ne-am dat seama că ideea poate deveni avantajoasă pentru noi în cadrul războiului secret și subteran pe care îl duceam de aproape trei decenii împotriva intransigentelor noastre neveste, care ne controlau cu severitate orice ieșire din locuință și orice întâlnire bilaterală, mai ales tri și etc. Așa se face că, de la o vreme, ele erau convinse că noi ne continuăm, telefonic, o mai veche partidă de șah, când, de fapt, ne furnizam informații strict secrete, de care ele nu trebuiau să afle cu nici un chip. De pildă, când el îmi lansa cu noaptea în cap un *a1*, eu știam exact despre ce e vorba: cu o seară înainte o făcuse lată și avea nevoie urgentă pentru dres de o *albitură*, adică de o sticlă de votcă. Un *R4*, urmat de un *b3*, însemna că la ora patru mă aștepta la restaurantul „București”, masa a treia pe dreapta, iar dacă eu îi răspundeam cu un *f1* și un *g2*, pentru el era clar că putea deja să comande în contul meu o sticlă de fetească regală și s-o pună la frapieră, cu gheață dublă.

Dar limbajul cifrat nu ne-a adus doar avantaje. Îmi aduc aminte că, odată, jucam cărți (licitație) cu regretații Ștefănescu-Goangă și Cezar Grigoriu. Miza era modestă, dar, oricum, ne-ar fi acoperit șprițul de seară la restaurantul Casei Scriitorilor, plus taxiul de întoarcere, drept pentru care ne-am înțeles în prealabil să trișăm. Astfel, un căscat scurt însemna că unul dintre noi se află în posesia unui as, un căscat mijlociu, doi ași, iar unul lung, cu trei de a, semnifica restul de ași. Hârâitul anunța valeții, mârâitul - popii, iar sughițul damele. Nenorocirea s-a petrecut după ce gazda ne-a servit un aperitiv cu vișinată la care Fănuș s-a lăcomit, drept pentru care l-a apucat un

sughiț fără întrerupere, la care eu am mârâit, nervos, astfel că, în mai puțin de o oră eram lefteri.

Eșecul cel mai lamentabil l-am suferit, însă, cu puțin timp în urmă. Eram invitat cu soția să iau prânzul la el acasă, într-o zi de duminică stupidă și pustie. Mâncare din belșug, dar băutură - ioc, nevestele pretinzând că sărbătorile legale și duminicile sunt extrem de nimerite nu numai pentru odihna spirituală, ci și pentru cea hepatică. Vizavi de locuința lui se afla (și se află încă) restaurantul *Doina*, unde acționa la comanda noastră mută sau cifrată barmanul Lucian. La un semn anume, el ne aducea, cu discreție, șprîturile reci și aburite și ni le așeza pe pervazul ferestrei dinspre stradă, fără ca nevestele să observe ceva. Noi jucam șah, dar, din când în când, ne făceam drum la fereastră și dădeam, fulgerător, paharul pe gât. Gestul s-a repetat de mai multe ori (cam din sferă în sferă de oră) până în clipa în care Fănuș, avînd impresia (nu lipsită de oarecare temei) că am atacat și porția lui, a urlat mat! și a aruncat cu piesele în mine, drept pentru care nevestele ne-au confiscat și suspendat jocul, cu pretenția că acesta este un sport care duce la violență, obligându-ne să jucăm cu ele tabinet.

Acum, de cînd ne-am cumînțit amîndoi, ne telefonăm dimineața în același limbaj cifrat.

- S2! zic eu, anunțîndu-l, astfel, că beau un ceai dublu de sunătoare.

La care el îmi răspunde cu o voce adînc resemnată:

- Mișcare slabă, bătrâne! Lichidez al patrulea iaurt.

Mioara MANOILĂ

Scrisoare

Pe-aici e gri. Tristețile s-au copt.
Gutuiul de la poartă, într-o joacă,
Adună vînt de ieri, de pe la opt,
Din raiul unde vara se dezbracă.

Și vîntul nu mai tace, iar suspină,
Ca-n ultima poveste cu noi doi.
Pe strada veche arde o lumină
Abia se mai zărește de atâtea ploi.

La tine poate toamna e departe
Și toate câte-au fost n-au nicio vină.
Iar noaptea nu ți-o fi singurătate,
Cînd insomnii se scurg din luna plină.

Furtuna urlă-n frunza ruginie,
Îmi umblă prin ierbare și prin nuci.
Și ce n-aș da ca-n astă nebunie,
Să mă închid cu verile de-atunci.

Seniori și NINO-NINO

Pentru a treia oară, în niciun an de zile, Grupul de copii NINO NINO, la început de septembrie a fost oaspetele seniorilor din Căminul Pentru Persoane Vârstnice din stațiunea Lacu Sărat. De data aceasta au venit „înarmați” cu momente artistice noi prezentate într-un mic spectacol și, ca de obicei, au discutat cu seniorii, punându-le întrebări despre viață, despre sănătate, despre cum se jucau ei în copilărie.

Marina Karina Christine Zaharia împreună cu **George Negoită** au interpretat melodia de muzică populară *Doi bunici* fapt ce i-a emoționat pe cei prezenți, iar ceilalți copii au interpretat melodii și au jucat scenete umoristice răsplătite cu aplauze într-o atmosferă de bucurie și bună dispoziție.

Momentul surpriză l-a constituit invitata grupului NINO-NINO, **Stela Șerbu Răducan**, epigramistă scriitoare, o animatoare plină de vervă la tot ce înseamnă promovarea culturii brăilene și la promovarea grupării „Cenaclul literar-artistic „CASA SPERANȚEI” Brăila de la C. A.R.P. „Ana Aslan” Brăila.

Stela a distribuit Revista „Casa Speranței” cu numărul 44, aducând seniorilor noi informații atât despre lumea pensionarilor, cât și despre activitatea literar-artistică a cenaclului.

Dar asta nu a fost tot. Stela Șerbu i-a încântat pe seniori cu o frumoasă melodie, binecunoscută lor, ceea ce i-a îndemnat la dans într-o atmosferă de bucurie plină de viață.

Întîlnirea de azi s-a încheiat, cum altfel, decât cu joacă în curtea căminului cu popice și cu tragere la țintă.

La Lacu Sărat s-a întîmplat o clipă de fericire între două generații. (**Lică BARBU**)

Rondelul secetei

Ionel JECU

Este secetă în țară
Și se plîng bieții țărani,
Vreme-așa, caniculară
N-au mai văzut de mulți ani.

Este toamnă, dar ce toamnă!
Din Sibiu până-n Focșani
Secetă mare e-n țară
Și se plîng, bieții țărani.

Cei ce duc viață amară
Nu-s crezuți de barosani:

Pămîntul poate să moară
Bine că ei au mulți bani.

Este secetă în țară.

Scrisoare de mulțumire

Biblioteca Frumusea, comuna Chioselia Mare, Raionul Cahul aduce sincere mulțumiri domnului Ionel Jecu din Brăila, România, autorul lotului de carte în număr de 26 exemplare – literatură artistică pentru adulți și copii.

Vă asigurăm că cititorii noștri vor lectura cu drag aceste cărți. Mulțumim doamnei Doina Focșa, prin intermediul căreia lotul de carte a ajuns în satul de baștină al dumneaei.

Bibliotecar principal, Liliana CAITAZ

Vrăbiile

Anton MARTIAN

- Uitați-vă la ele săracuțele, au intrat și nu mai pot să iasă. Se lovesc de geamurile de sus din turlă, se zbat dând din aripi însă rămân în continuare captive. De câte ori nu le-am spus măicuțelor, mă și cert cu ele pentru asta, să nu mai lase sita de la ușă deschisă. Odată intrate, zboară prin toată biserica și în timpul slujbelor, tot căutând o ieșire. Acum, ușa pe care au intrat nu o mai nimeresc să iasă. Și uite așa le găsim aici pe vrăbiuțe când deschidem biserica și le lăsăm aici la sfârșitul slujbei. Mi-e milă de ele să le știu cum stau închise aici. Nu știu cum aş putea să le salvez.

Stăteam și urmăream și noi zborul vrăbiilor de la un geam la altul. Biserica ne-a deschis-o maica stareță, să intrăm să o vedem și noi așa cum o deschide pentru toți vizitatorii schitului. Ne-a atras atenția că nu este voie să filmăm sau să fotografiem, atunci când ne-a văzut că ne pregăteam telefonul pentru asta.

- Doar să vă uitați puteți. Așa este regula aici. După un timp de tăcere și-a exprimat regretul că în zilele noastre tot mai puțini oameni se roagă, tot mai puțină lume vine la slujbe, la biserică.

- Credința e tot mai puțină, oamenii aleargă după alte lucruri - mai spuse cu mâhnire în glas, apoi se lăsă din nou absorbită de soarta celor două vrăbii captive.

Se așternuse liniștea. Prin ușa deschisă priveam cum intrau razele soarelui de vară, în lumina căroră se vedeau cum înnoată parcă minuscule particule din aer pe care în mod obișnuit, ochiul nu le percepe. Pe acolo ar fi putut ieși spre libertate cele două păsări. Ele însă își căutau ieșirea în partea de sus a clădirii, acolo unde toate geamurile erau închise. Maica era preocupată acum numai de ele. O întrista văzându-le cum nu își găsesc scăparea și cum își pot afla sfârșitul acolo, în biserică. Nu putea face nimic nici pentru lumea de astăzi, care și-a pierdut credința, nici pentru cele două vrăbii ce zburau de la un geam la altul, fără să poată ieși la lumina de afară. Asistam la tristețea care emana din această

bătrânică îmbrăcată în haine călugărești, suferindă se pare, după mersul ei greoi. Treburile schitului le îndeplinea cât îi permiteau puterile, iar toate slujbele erau ținute după orânduiala bisericească. Înainte de a fi pusă stareță de către episcopul locului, atunci când cea dinaintea ei a murit, fusese bucătăreasă în schit. „Ce putea face mai mult?” - părea să spună tăcerea stareței.

Câteodată, la probleme care par de nerezolvat, poate să apară într-un mod simplu și neașteptat, o soluție. Acolo unde te simți strivit de greutatea unei situații și nu mai vezi nicio perspectivă de a ieși din ea, apare, parcă pentru a-ți contrazice convingerea că vei rămâne la nesfârșit în cea înfundătură, raza aceea de soare care împrășteie negura.

Raza de soare, de data aceasta, a apărut sub forma unor mici fărâmituri de pâine, presărate de unul dintre vizitatori spre ușa deschisă a bisericii. Pe chipul tuturor s-a așternut un zâmbet de speranță. Urmăream cu suflarea tăiată fiecare mișcare a păsărelelor, îndemnându-le cu gândul să se oprească din zborul dezordonat și să se apropie de fărâmiturile de pe jos. Parcă ascultând de gândul nostru s-au lăsat la un moment dat, din zbor, jos pe podea, țopăind de colo colo. Toți stăteam nemișcați doar doar să se apropie de momeala întinsă. O auzeam pe maică cum se ruga cu glas încet pentru acele vrăbiuțe să fie salvate. Poate așa se roagă și pentru oameni, fără ca cineva să știe de rugăciunea ei, să fie și ei salvați. Dacă îi păsa de aceste două vietăți așa de mult, se poate oare ca de oamenii care stau ferecați în neputințe, slăbiți în credință, să nu-i pese? Uneori un gest mărunț al cuiva îi arată sufletul și nu vorbele frumoase, meșteșugite.

Așteptam cu toții cu emoție și deodată am respirat ușurați. Una dintre vrăbii a ciugulit prima fărâamă de pâine. Au urmat celelalte care o conduceau spre ușă. După ea se ținea surata ei. Bucurie mare! Ajunse la pragul ușii, până unde au fost presărate bucățele de pâine, zbârr! și-au luat zborul spre libertate!

În biserică liniștea sfinților nu mai era tulburată de zborul zburcumat al păsărilor. Am ieșit și noi cu bătrâna maică. Timpul vizitei nu se putea prelungi prea mult; treburile schitului nu puteau aștepta să fie făcute. Vrăbiile slobozite zburau prin preajmă, ciripind, iar noi plecam cu sentimentul că parcă noi eram acele vrăbii care, tot căutând ceva, au găsit.

Gureșele vrăbiuțe își fac cuiburile sub streșini, în crăpăturile zidurilor, trăiesc în colonii. În povestea de mai sus, au intrat din întâmplare într-o biserică.

CUTREMURELE

- fenomene naturale, imprevizibile

Toamna aceasta au fost mai multe cutremure mici, dar Pământul, zguduit de seisme ne pune în alertă. Un nume care trimite fiori tuturor românilor este Vrancea - epicentrul activității telurice din România. Dar de ce anume pornesc cutremurele din această zonă? Răspunsul se află în faptul că Vrancea este situată la confluența a 3 plăci tectonice: placa eurasiatică, placa indo-australiană și microplaca moesică. Această intersecție creează o tensiune uriașă în scoarța terestră. În urmă cu 70 milioane de ani, acest loc se afla sub un ocean numit Thetis. În timp, mișcările tectonice au dus la formarea Munților Carpați și a depresiunii Vrancea care a devenit o zonă de subducție, adică locul unde o placă tectonică se scufundă sub alta.

Această subducție nu este doar un proces din trecut. Ea continuă și astăzi eliberând treptat energia acumulată prin cutremure. Spre deosebire de alte zone seismice, cutremurele din Vrancea se produc la adâncimi de peste 100 kilometri (între 100 și 200 km). Aceasta le face periculoase, deoarece undele seismice se propagă pe suprafețe foarte mari. Cutremurul din 1977, de exemplu, cu o magnitudine de 7,2 pe scara Richter a fost resimțit în toată România, dar și în țările vecine.

Activitatea seismică din Vrancea este imprevizibilă. Cutremurele pot avea loc la intervale de câteva decenii sau la doar câțiva ani. Acest lucru face ca Vrancea să fie una dintre cele mai monitorizate zone seismice din Europa. Experții folosesc seismografe și date geofizice pentru a încerca să prezică următorul cutremur, însă precizia acestor predicții rămâne

limitată, doar pentru alertare cu câteva secunde mai înainte.

limitată, doar pentru alertare cu câteva secunde mai înainte.

Așadar, de ce cutremurele pleacă din Vrancea? Pentru că este o zonă fierbinte tectonic, unde forțele subterane se află într-o continuă luptă. Este o amintire a puterii și imprevizibilității naturii, dar și un avertisment constant pentru a fi pregătiți, fiindcă știința nu poate face o predicție privind momentul producerii unui mare seism.

Autoritățile recomandă oamenilor ca, în cazul unui cutremur, să rămână calmi și să-i liniștească pe cei din jur, iar dacă sunt răniți în jur să le acorde primul ajutor numai dacă au cunoștințele necesare, pentru a nu agrava situația, potrivit ghidului „Fii Pregătit”.

Trebuie verificată și cât de afectată este locuința. Dacă aceasta a suferit pagube majore, trebuie evitate scările și

liftul deoarece e posibil să fie afectată structura de rezistență. Instalația de gaze se verifică cu emulsie de apă și săpun: dacă sunt emisii de gaze, este recomandată deschiderea ferestrelor, închiderea robinetului de gaz și îndepărtarea surselor de foc.

Oamenii nu trebuie să vorbească mult timp la telefon, ca să nu blocheze rețelele de telefonie mobilă, ci doar să semnaleze urgențele și să-i anunțe pe cei apropiați de starea lor. De asemenea, folosirea mașinii este recomandată doar în situații de extrem, pentru ca străzile să fie accesibile echipajelor de urgență. În cazul în care o persoană rămâne blocată sub dărâmături, este recomandat ca la anumite intervale de timp să lovească cu un obiect tare în partea cea mai compactă a locului, pentru ca semnalele să poată fi auzite și identificate de la o distanță cât mai mare. **(Florin BOȘNEAGU)**

OPINII

Crima se vinde bine

Revoltați de mediatizarea din zori și până-n noapte a crimei din Brăila, un nou caz Elodia, pe care îl și întrece, când oamenii de TV ajung să „blasfemieze” comunități întregi, confundând Comorofca lui Codin, civilizată de multă vreme, cu orașul care a contribuit esențial la zidirea modernității românești, vrem să corectăm erorile strigătoare la cer. Astfel, la România TV, se afirmă că nenorocirea dentistei s-a petrecut „într-un cartier rău-famat” al Brăilei (1), „oraș al cuțitarilor” (2), drept care am trimis un drept la replică, neinclus în telefoanele dedicate crimei.

Reproducem dreptul la replică, drept care însumează revolta față de injurii a tuturor brăilenilor, semnat de profesorii **Vasile Ioan Zbarcea** și **Ioan Munteanu**, pentru care Brăila reprezintă un titlu de noblețe.

1. „Cartier rău-famat” al Brăilei

Vorbă aruncată-n vânt. Cabinetul cu pricina se află la doi pași de una dintre cele patru osii ale orașului, Strada General Eremia Grigorescu, ce leagă Gara CFR de Centru și pe care au rădăcină seculară trei monumente istorice: Biserica „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” (1852), „Regimentul 3 Artilerie - Franța” (1916), Școala Gimnazială „Constantin Sandu-Aldea” (1923).

Pe această stradă se mai află două cabinete medicale, trei de stomatologie și cinci farmacii, Comenduirea și căminul garnizoanei, trei localuri de cinci stele - pizzeria „Bella Italia”, cofetăria „Poem Café”, terasa „Blasova” -, magazinele

„Sanoussi” și „Royal FUR”, Teatrul de Păpuși „Cărăbuș” și, față în față cu locul năpastei, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”.

În necunoștință de cauză, „(...) fă cuvintelor tale jug și cumpănă și gurii tale fă-i ușă și încuietore, scrie în „Cartea înțelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul)” și, adaug eu, mai cu seamă înainte de a rosti palavre care, dixit G. Ibrăileanu, sunt „plăcerea omului mediocru de a spune tot ce-i trece prin cap”.

2. „Oraș al cuțitarilor”

Brăila nu este „orașul cuțitarilor”. Trecutul orașului nu trebuie împletit cu „prestigiul” lui Codin, al lui Terente, al tantei Elvira și al Călțunei, ibovnica lui

Ștefan cel Mare.

Întâi de toate, Brăila este cunoscută lumii ca loc mănăsitor pentru sămburele sănătos al spiritului, sens în care reproducem întocmai mirarea lui Camil Petrescu - „Este extraordinar ca un singur oraș să dea atâtea talente” -, neîndoiala lui Cezar Petrescu - „Brăilenii formează o rasă aparte, de oameni talentați întru totul” - și aprecierea revistei „Ideea europeană” - „Brăila este leagănuloamenilor mari”.

Cu mâhnire că trec peste numele multora, aduc vorba doar de literații Panait Istrati, Fănuș Neagu, Dumitru Panaitescu-Perpessicius, George Baronzii, Frații Bacalbașa, Iuliu Cezar Săvescu, Ilarie Voronca, Ury Benador, Theodor Șerbănescu, Mihail Sebastian, Panait Cerna, Leon Feraru, Theodor Constantin, Mihaela Dragomir, Titus Mocanu, Eugenia Tudor Anton, Nicolae Grigore Mărășanu, Tudor Octavian, George Virgil Stoenescu, Dumitru Tiutiucă, Konrad Bercovici. De asemenea, ar fi de menționat arhitectul Octav Doicescu, Cetățean de Onoare al New-York-ului, apoi pictorii Arthur Garguromin Verona, Max Herman-Maxy, Gheorghe Naum, Ion Theodorescu-Sion, Vasile Parizescu, cât și compozitorii George Cavadia, Victor Gheorghiu, Iannis Xenakis, împreună cu artiștii lirici Hariclea Darclée, George Niculescu-Basu, Petre Ștefănescu-Goangă, Ionel

(Continuare în pagina 16)

Halatelor albe

Bobi LAZĂR

Cireșii ning cu fluturi albi
Plutind pe aripi diafane,
Întind lințoliul pe pământ
Să poți picta pe el icoane.

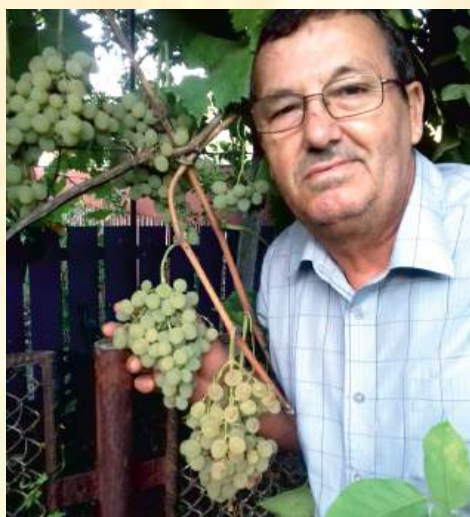
Din crâng se-aude un duet
interpretând florile dalbe,
Sfințește giulgiul un cvartet
croind din el halate albe.

Pe front se moare, e război,
dar văd eroi, florile dalbe,
ce poartă lupta pentru noi
Având pe cap bonete albe.

Respectă jurământul sfânt
Dat de eroi, florile dalbe,
Prezent în suflet prin cuvânt
Purtând cu har halate albe.

S-au dedicat menirii lor
Bărbați, femei, florile dalbe
Și fără preget unii mor:
Giulgiu, halat, bonete albe.

O bornă! Stelă din granit
Vă datorăm halate albe!
Prezenți în zori și-n asfințit
Ne închinăm florilor dalbe.

Strugurașul

Nicolae MATEI

Când te-ai născut a curs o lacrimă curată,
Zorii te-au prins în plânsul din pântec de
lăstar,
Te-a însoțit la drum iubirea nepătată
Și-ai răspândit în preajmă mireasmă și
nectar.

În ochii-ți dulci se simte toamna mângăiată,
Pe dealuri, în podgorii se-ncinge horă iar,
Când te-ai născut a curs o lacrimă curată,
Zorii te-au prins în plânsul din pântec de
lăstar.

Câtă minune-ai strâns în boabe n-ai habar,
Acum când curge lacrima-ți însângerată
Mă-ndemni la viață, am să petrec c-un lăutar,
Să-mi cânte-n dor ce n-a cântat el niciodată,

Când te-ai născut a curs o lacrimă curată.

Despre mine

Ienică CHIRIAC

Despre mine, ce să spun?
Că-mi muri lăudătorii?
Doar că nu-s deștept și bun nu sunt
încă așa bun
Să-mi încânt auditorii

Ca să-mi cânte „la mulți ani”,
Să-mi dorească sănătate
Ca să-i iert pe-ai mei dușmani
cerând de la Iisus dreptate.

Nu voi glorie deșartă,
Nici laude nemeritate,
Mai bine oamenii Doamne mă iartă
De le-am făcut o nedreptate.

S-ajung la judecata de apoi
Cu inima curată și senină,
Să-mi dea o dezlegare înapoi
De când, cândva greșit-am fără vină.

Voit-am, oare, nemurirea
Cu ce-am clădit în astă viață?
Să-mi fi desăvârșit menirea?
De la Iisus primii povață

Să mă dedic fără zăbavă
Spre-a face ș-altora servicii,
Să fiu doar Omul de ispravă,
Făr' de lipsuri, făr' de vicii.

De-am valorificat chivernisit
talantul
Doar Dumnezeu îmi dă de știre,
De-oi fi chemat la Prea Înaltul
Să-mi judece întreaga fire.

Cezar STOG

Regrete

Oare cât voi trăi
sufocat de regrete,
am iubit, am iertat,
m-am izbit de „perete”.
A tot fost ca să fie
viața noastră nebună,
sărutare târzie
încată-n minciună.
Cât aș vrea ca să uit
gelozia-mi avară
printre șuier de vânt
și-o bătrână chitară...

Crima se vinde bine

(Urmare din pagina 15)

Voineag, Nicu Apostolescu, Maxim Vasiliu, Olimpia Georgiade Mărculescu. Mai trebuie menționați George Grigoriu, Nicu Alifantis (compozitori și interpreți), Cristian Vasile, Jean Moscopol (interpreți), Magda Nicolau, Johnny Răducanu (instrumentiști). Iar lista poate continua cu artiștii dramatici Maria Filotti, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Vasilica Tastaman, Catrinel Dumitescu, Ion Manta, Irina Răchițeanu-Șirianu, Teodora Mareș, Marioara Sterian.

Alături de acești oameni de seamă pe care i-a dat Brăila nu pot lipsi Mihai Berechet, Cătălina Buzoianu (regizori), Dumitru Carabăț (scenarist), Teodor Vârgolici, Gabriel Dimisianu (critici literari), Nicolae Carandino (critic de teatru), Eugen Schileru (critic de artă), Pompiliu Paltanea (ziarist), Nae Ionescu,

Anton Dumitriu, Vasile Băncilă, Petre Andrei, Ernest Bernea (filozofi), Ștefan Orescu (politolog), Ștefan Bălan, Edmond Nicolau, Ștefan C. Hepites, Nicolae Topor, Gheorghe Mihoc, Constantin Sandu-Aldea, Ana Aslan, Mina Minovici (oameni de știință), Eugeniu Iordăchescu („inginerul Raiului”, „Salvatorul Bisericii condamnate”), Anastase Simu (colecționar de artă)...

Iată argumente pentru a se demonta părerea absurdă despre Brăila că ar fi „oraș al cuțitarilor”, când numele ilustre, menționate mai sus, reflectă contrariul. Dar, în dorința de a fi interesați, unii jurnaliști folosesc cu lejeritate expresii șocante pentru a convinge auditoriul, întrucât așa sunt vremurile, iar crima se vinde bine în folosul creșterii ratingului.

Text integral preluat de pe Facebook

Cum putem să avem o toamnă... sănătoasă

Tranziția între anotimpuri poate fi o perioadă dificilă pentru unele persoane. Așa cum rearanjăm hainele în dulap pentru a face loc hainelor mai groase, așa trebuie să procedăm cu stilul nostru de viață. Odată cu scurtarea zilei și scăderea temperaturilor petrecem din ce în ce mai mult timp în interior, iar tonusul nostru nu mai este cel din timpul verii. Tindem să renunțăm la rutina de activitate fizică și la dieta sănătoasă, bogată în fructe și legume proaspete.

Urmând câteva sfaturi simple putem să ne menținem tonusul și să ne pregătim din timp pentru toamnă astfel încât nivelul de energie să fie ridicat și să ne menținem sănătatea pe parcursul sezonului rece. Prin păstrarea obiceiurilor sănătoase putem susține sistemul imunitar astfel încât să facem față cu brio virozelor și gripei, caracteristice anotimpurilor reci.

Câteva sfaturi

- **Consumați fructe și legume de sezon.** Toamna este unul dintre anotimpurile cele mai bogate în fructe și legume, iar piețele abundă de produse proaspete. Încercați să includeți cât mai multe dintre acestea în regimul alimentar astfel încât să vă asigurați în mod natural vitaminele și mineralele necesare.

- **Hidratarea corectă.** Atunci când vremea se răcește tindem să bem mai multă cafea sau sucuri și neglijăm apa. Este important să monitorizăm consumul de apă astfel încât să fim corect hidratați. Pe timpul zilei putem să păstrăm o sticlă de apă la îndemână astfel încât să nu uităm să bem. Totodată atunci când vremea se răcește putem consuma și ceaiuri de plante.

- **Vitamina D.** Pe timpul verii ne expunem constant la soare, iar astfel nivelul de vitamina D este ridicat, dar cu cât se răcește vremea și nivelul de vitamina D scade. Vitamina D este foarte importantă deoarece ajută la absorbția calciului în organism, întărirea imunității și menținerea funcției neuromusculare. De aceea este important să ne consultăm cu un specialist pentru a determina doza corectă de suplimente de vitamina D care ne este necesară.

- **Controlul medical anual.** Dacă nu ați ajuns încă să faceți setul anual de analize, acum este momentul potrivit. Este important să ne evaluăm starea de sănătate astfel încât să prevenim afecțiuni care pot fi evitate sau tratate ușor dacă le depistăm la timp. Consultați un medic specialist pentru a decide împreună ce investigații vă sunt necesare și discutați

acest gest simplu îi poate ajuta să nu se îmbolnăvească.

- **Vaccinarea antigripală.** În general gripa începe să se manifeste în luna octombrie. Este important să ne informăm din timp în ce condiții ne putem imuniza cu vaccinul antigripal și să vorbim cu medicul de familie dacă avem întrebări. Prin vaccinarea antigripală ne protejăm pe noi, dar și pe cei care fac parte din grupele de populație la risc (persoanele cu vârsta peste 65 de ani, copiii cu vârsta între 6 luni și 5 ani, gravidele și bolnavii cronici cu vârsta cuprinsă între 6 luni – 64 de ani).

- **Activitatea fizică.** Mișcarea este extrem de importantă atât pentru sănătate cât și pentru starea noastră de bine. Deși toamna și iarna nu putem face permanent sport în aer liber, ne putem îmbogăți programul de exerciții fizice cu noi activități care pot fi chiar mai relaxante și amuzante. Indiferent de activitatea fizică pe care o alegem este important să fim constanți și să nu renunțăm doar pentru că temperatura de afară scade. Tonifierea musculaturii ne ajută să ne corectăm postura și să prevenim afecțiuni ale coloanei vertebrale.

despre orice semne sau simptome care vă deranjează.

- **Somnul.** Odihna este esențială pentru un stil de viață sănătos; nu este un lux, este o necesitate. Lipsa odihnei ne poate slăbi sistemul imunitar și poate crește riscul de a dezvolta boli precum diabetul, bolile cardiace, obezitate sau chiar depresie. Un adult ar trebui să încerce să respecte cele 7-9 ore de somn pe noapte oricând este posibil.

- **Igiena corectă a mâinilor.** Prin spălarea corectă și dezinfectarea mâinilor pe parcursul zilei putem să ne protejăm mai bine de răceală și gripă. Acum este momentul să ne reamintim aceste bune practici și să le reamintim și copiilor că

Respectarea acestor sfaturi simple ne poate ajuta să fim în cea mai bună formă în această toamnă, sănătatea și starea noastră generală trebuie să reprezinte o prioritate. Prin urmarea unei diete echilibrate, activitate fizică constantă și respectarea regulilor generale de igienă putem păstra sănătatea noastră și a familiei noastre la adăpost.

LIMBA ROMÂNĂ

- fenomen unic în lume

Limba Română este un Fenomen Unic în Lume fără precedent în Istoria Pământului. Mai mulți gânditori și oameni de condei ai timpului au făcut și înregistrat diverse referiri despre strămoșii noștri și limba acestui Neam al Nostru. Într-adevăr, după cum spunea Alfred Hofmann 1820 – în „Istoria Pământului”, nicăieri nu vei putea găsi o putere de înțelegere mai rapidă, o minte mai deschisă, un spirit mai ager, însoțit de mlădierile purtării, așa cum o află la cel din urmă rumun. Acest popor ridicat prin instrucție ar fi apt să se găsească în fruntea culturii spirituale a Umanității. Și ca o completare, limba sa este atât de bogată și armonioasă, că s-ar potrivi celui mai cult popor de pe Pământ.

Limba Română e un caz de o unicitate fenomenală și fără precedent în lume... Nu că vrem noi, românii obișnuiți, ci c-o admiră de la înălțimea propriilor studii chiar lingviști și istoricii străini, căroră nu le putem reproșa subiectivitatea. Sunt reale și măgulitoare motive care ridică limba de baștină a lui Eminescu și Brâncuși pe podiumul „pietrelor” rare ale omenirii.

Româna e singura limbă romanică care a supraviețuit, înflorind statornic în părțile acestea ale Europei. Rămâne un mister cum de s-a întâmplat așa, în condițiile în care pe-aici au trecut valuri peste valuri de barbari, cu ale lor limbi slavice (din estul Eurasiei) sau uralice (din nordul Eurasiei). Altfel spus, popoare cuceritoare cu graiuri „bolovănoase”, puternice, au îngenuncheat limba latină pe oriunde au trecut, mai puțin la noi.

De-am putea călători în timp în Țara Românească de acum 600 de ani, nu ne-ar fi deloc greu să înțelegem ce le spunea unul ca Mircea cel Bătrân ostașilor săi. Poate vă pare de la sine înțeles, dar adevărul e că foarte puține limbi din lume și-au păstrat „trunchiul” întreg. Limba lui Shakespeare sau cea a lui Napoleon nu se pot lăuda cu așa o stare de conservare.

Pitagora (580 î.H – 495 î.H), face zece referiri notabile la valorile superioare ale geților. În „Legea 1143” el spune: „Călătorește la geți nu ca să le dai legi, ci să tragi învățăminte de la ei. La geți toate pământurile sunt fără margini, toate pământurile sunt comune”, iar Homer scria: „Dintre toate popoarele, geții sunt cei mai înțelepți”. (Ion ALUNEANU)

Toamna părinților

Nicu MĂRTINEȘTEAN

Spetiți, trudesce din zori și până-n pragul serii,

Singuri pe-acasă cu speranța revederii
Cu dorul de copii și plini de suferință,
Cu trupul lor firav ce arde în credință

Din câmp cocenii i-au tăiat, ultima tură,
I-au răsturnat împrăstiați pe bătătură.
S-au îngrijit de vite, la iarnă să le-ajungă,
La adăpost să-i pună, să-i aranjeze-n glugă

Au adunat agoniseala din grădină,
Ar fi dorit cămara să le fie plină,
Au smuls aracii, vrejii, lăsând locul curat,
Au pregătit terenul, e bun pentru arat.

A lipit mama, sus, în pod, țigla și hornul,
Afară-a reparat și-a văruit cotlonul,
Ce bine trage soba și nu mai scoate fum,
Băncuța a vopsit-o din poarta de la drum.

Tata a mai înfipt câte-un tumurluc la gard,

A mai bănut o șipcă la ieslea de la grajd,
Ici-colo a legat câte un ochi de plasă
Și a făcut ce-a mai putut pe lângă casă.

Via-i culeasă, au tras și vinul în butoi,
Vremea frumoasă nu a adus nici vânt,
nici ploi,
În stivă ordonate stau lemnele de foc,
De-o iarnă scurtă, blândă, poate-or avea noroc.

- Din depărtări ne-ați întrebat de sănătate,
În liniște, tăcuți, le îndurăm pe toate,
Dureri ne alinăm când vă purtăm în gând,
În noi doar ne văităm, nu vă uităm nicicând.

Însingurați, tristețea ne macină mereu,
Grijă s-aveți de voi, timpul ne-apasă greu,
Săruturi vă trimitem, în semn de rămas bun,
Veniți acasă, pe la colinde, de Crăciun!

Călugărul din vechiul schit

Traian DEMETRESCU

Călugărul din vechiul schit
O zi la el ne-a găzduit
Și de-ale lumii mi-a vorbit
Iar când să plec, l-am întrebat:
Ce soartă rea te-a îndrumat
Să cați un loc printre sihaștri?
El mi-a răspuns: Doi ochi albaștri!

Călugărul din vechiul schit
De-un dor ascuns a-nebunit,
Atunci tovarășii lui buni
Într-un ospiciu l-au lăsat.
L-am revăzut, l-am întrebat:
Ce te-a adus printre nebuni?
Eu te știam printre sihaștri.
El mi-a răspuns: Doi ochi albaștri!

Călugărul din vechiul schit
De-același dor a și murit
Iar la mormânt, printre sihaștri
Plâneau amar doi ochi albaștri...

Vai de doi ce să iubesc

Anton PANN

Vai de doi ce să iubesc
Ș-între ei când nu-ndrăznesc,
Inimile îș săgiată
Și dragostea nu-ș arată.
Amândoi ard într-un foc
N-au astâmpăr la un loc,
Umblă uimiți nu s-așază
Tot doresc ca să se vază,
Așa ș-eu fiind rănit
Umblu tot ne odihnit,
Că amorul e foc mare
Dacă n-are-ncredințare.

CEAIRUL HOȚILOR de CAI

Profesor doctor Viorel COMAN,
membru al C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila

(Fragment din
romanul
„Provincia Magna”)

Una din cele mai rafinate și mai moderne imagini literare ale omului frumos de la Dunăre este *hoțul de cai*, evocat în povestiri și romane, în întreaga carieră literară, de **Fănuș Neagu**.

Hoțul de cai este, pentru întreaga operă a lui Fănuș Neagu, personajul-patern. *Invocat, evocat* fragmentar, rămas doar în memoria urmașilor,

acoperit de legendă și mit, hoțul de cai este personajul asupra căruia autorul dezvoltă o strategie epică specială. Apare în *Cantonul părăsit*, în *Udma*, dar și în povestirea, aparent pentru copii, *Vrăbii-fluture*. De asemenea, într-o imagine mai amplă și mai complexă apare în primul roman, *Îngerul a strigat*. Dar nu apare niciodată ca personaj principal. Apar doar reminiscențe, amintiri, întâmplări fabuloase sau elemente de ascendență mitică și nobiliară ale autorului.

Din astfel de *cioburi* ale unui vas spart se recompune imaginea durabilă și esențială a hoțului de cai, una din cele mai impunătoare imagini ale unui personaj absent, comparabilă cu imaginea lui Nechifor Lipan, celălalt mare personaj absent din Baltagul, de Mihail Sadoveanu. Hoțul de cai este, indiscutabil, o ipostază modernă și metamorfozată a haiducului, dar cu pariuri literare mult mai adânci. Calul este, pe Ceair, simbolul frumuseții. El reprezintă onoarea *Ceairului*. Un hoț de cai este, deci, îndrăgostit de frumos. Nici măcar nu îl interesează utilitatea cailor. De asemenea, hoțul de cai nu are patimă socială, el nu ia de la bogați și dă la săraci. De la haiducii lui Panait Istrati, Fănuș Neagu a luat neastâmpărul și dorul libertății, dar nu a luat nimic din patima justițiară. Nimic justițiar nu există în mentalitatea hoțului de cai evocat de Fănuș Neagu. Dimpotrivă, pentru o vreme, el este posesiv: el fură pentru sine. De aceea, calul

furat devine o formă de atingere a absolutului. Aceasta ar fi mândria lui tainică. Dacă acceptăm că hoțul de cai își raportează viața la o formă de existență a Frumosului pe Ceair, putem recunoaște în el o ipostază, fie și primară, a artistului. Neîndoielnic, hoțul de cai a devenit strămoșul mitic al autorului, retras în lumea povestirilor ca într-o ramă sau ca o povestire în povestire. Fănuș Neagu nu ar fi putut scrie niciodată o povestire ca *O noapte în bălți*, de Panait Istrati, nici *Fefelega*, de Ion Agârbiceanu sau *Calul*, povestirea de tinerețe a lui Marin Preda. Mai degrabă este la Fănuș Neagu, pulsând ca flăcările pe comori, patima orientală pentru cai. Povestea lui El Zorab din balada omonimă a lui George Coșbuc este mai potrivită și mai apropiată de spiritul autorului. Numai Marin Preda în *Marele singuratic* și Ștefan Bănulescu în *Cartea Milionarului* mai au, în literatura română din ultima jumătate de veac, această imagine fascinantă a calului văzut ca o zeităate a câmpiei. Povestea hoțului de cai a rămas povestea secretă, niciodată spusă până la capăt, mereu amânată, lăsată mereu în suspans. Ea rămâne cea mai frumoasă poveste a autorului, ca ultimul capitol din *Pseudo-kynegeticos*, *cel mai plăcut pentru cititor*, tocmai pentru că este nescris sau ca povestirea mereu anunțată, niciodată spusă, a comisului Ioniță din Hanu Ancuței de M. Sadoveanu. Trebuie să vedem în imaginea

hoțului de cai nu doar o relicvă a haiducului, ci și o legendă a Ceairului. Adevărul constă în faptul că Bărăganul este singurul spațiu literar românesc care, în plin secol al XX-lea, ca nicăieri în literatura română, populat de Fănuș Neagu cu haiduci și hoți de cai, adică personaje care au făcut gloria baladelor populare românești până în secolul al XIX-lea. Prin această temă existentă nu numai la Fănuș Neagu, ci și la Constantin Sandu-Aldea - întemeietorul literar al acestui spațiu - și la Panait Istrati, Vasile Voiculescu și Ștefan Bănulescu ne raportăm la o foarte importantă temă a literaturilor balcanice.

Mai mult decât oricare altă povestire, Pe

Ceair părea să fie aceea care să evoce, în sfârșit, tema hoților de cai, temă fabuloasă, despre un personaj ce devenise un centru al operei de unde veneau de fiecare dată mesaje tainice de frumusețe. Ceairul este *gura de rai în care are loc marele festin al sutelor de herghelii de cai*, căci, după cum scrie memorabil autorul, *onoarea Ceairului sunt caili*. Dar, ca de fiecare dată, autorul doar deschide o nouă perspectivă asupra temei, apoi o părăsește, lăsând să cadă peste ea

faldurile grele ale alteia. Furtul cailor în Bărăgan este ultima formă - cu reminiscențe de real și fabulos - în care se reia, metamorfozată într-o aventură în istorie, tema vânătorii arhetipale. Hoțul de cai este situat fie departe în timp, la rădăcinile neamului autorului, fie în contemporaneitate. El nu este atât un personaj cât o funcție, un rol. În povestirea *Vrăbii-fluture* hoțul de cai este situat în istorie, la sfârșitul secolului al XIX-lea, în Cantonul părăsit este situat în anii dintre cele două războaie, ca și în romanul *Îngerul a strigat* de altfel, iar în *Pe Ceair*, în strictă actualitate, după câteva sugestii ale povestirii, spre sfârșitul anilor '80 ai secolului trecut.

Personajele sunt *nepotul hoțului de cai*, *nevasta hoțului de cai* sau *fata hoțului de cai*. Primele trei romane au și apărut, în urmă cu două decenii, cu supratitlul *Țara hoților de cai*. În *Bărăgan*, hoțul de cai este în afara legii, dar nu este cel care ilustrează *Fărădelegea*. Spre deosebire de legea străveche a Talionului sau legea balcanică a vechiului Kanun, pentru hoțul de cai nu există ideea de vinovăție și de răzbunare. Hoțul de cai devine la Fănuș Neagu un suprapersonaj la care autorul se raportează ca la cel ce dă sens frumuseții existenței în Balcania sau pe Ceair, căci aici idila *om-cal* este o otravă dulce iar calul este un *rudiment al lui Dumnezeu*.

Rugă

Bogdan Florin BOITAN

Tu, Fecioară, Preacurată, iartă-mă că-s păcătos,
Nu e zi să nu-I calc legea și Cuvântul lui Hristos,
Din pocul slavei Tale ce e plin cu bucurie,
Doar un strop măcar s-ajungă în cămara mea pustie.

Căci sunt slab și-n rătăcire și nimic nu iau aminte,
Doar păcatul îmi e lege și deșartele-mi cuvinte.
Ziua cât îmi e de lungă, înșir lucruri fără rost,
Spre pustiu mă duce drumul fără grija Lui Hristos.

Fii cu mine Preacurată, luminează-mi a mea cale,
Îngrijește de-al meu suflet din preaplinul slavei Tale
De vei vrea Împărăteasă, să mă ierți, m-aș bucura,
Sunt prea slab și prea nevrednic să pășesc în urma Ta.

Buzele astea păcătoase, lacrimile de țărână,
Nu sunt vrednice să cadă la piciorul Tău, Stăpână,
Poate îmi vei da un deget ca să mă salvezi de mine,
Pașii mei să nu se-abată de la legile divine.

Am venit cu flori la Tine și cu lacrimă fierbinte,
Ce e omul, ce-i Pământul pentru cerul dinainte?

EPIGRAME

de Ștefan TROPCEA

Vremea ploilor începe,
Vântul pare mai rebel,
Mustul a pornit să-nțepe
Și se cheamă... tulburel.

Mustăria-i o plăcere
Pe o toamnă cu zăduf
C-avem fabrică de bere
Și-avem bălțile cu stuf.

Doar strămoșii la români
Chefuiau cu-adevărat
Fiindcă dacii - ca păgâni -
Nu beau vinul... botezat.

Eu ador licoarea
Cu buchetul ei divin
Numai când devine acră
Și se cheamă că e vin.

- Vii la slujbă afumat! -
I-a spus șefa, supărată.
- Asta nu-i adevărat,
A fost țuica afumată!

Miron Radu PARASCHIVESCU

O istorie șucară

O să zic pe drum de seară,
Pe o strună de vioară
O istorie șucară
Că-i cu boală rea, amară.

O istorie c-un crai
De la nunta cu alai,
Și de-ai da cât o să dai
Nu e una mai dihai.

Trist e cânticul uitat,
de jale și lăcrimat,
cu un fante de gagi,
trist și vechi de nu-l mai știu.

Spune-l inimă de poci,
scoate-l tu, ca din găoci,
Și-ol sloboade-ncet, subțire,
cântecul cu tristul mire.

Era zi de sărbătoare,
liliacul tot în floare,
când pornise grea, pe seară,
petrecania boiară.

Stau mândri ca doi păuni,
mirii chipeși între nuni,
și-i slujea frumos pe tavă,
neagră, o țigancă roabă.

Ochii și-i rotea de smalt,
către mirele înalt.
Ce-a mai fost, nu poci să știu,
ginerică, om candriu
îi sorbea ca pe-o cafea,
ochii ei de catifea.

Și între mireasa albă
și țigancă a cu salbă,
când au mers ca să se culce,
strânse țâța ei cea dulce.

Izmenită, nunta toată
a rămas mireasa fată
și-a fugit păunul mire
cu țigancă de tingire.

Spune, inimă, de știi,
leac ales pentru candrii,
spune leac nedovedit
pentru boala de iubit.

ȘARJE COLEGIALE

de Stela Șerbu RĂDUCAN

**Doamnei profesoare
de limba română Liliana Toma
la lansarea volumului
„Spre Nord, prin Sud”**

Merg prin parcuri, pe alei,
Mă mai uit la doi căței,
Muză ioc, titlu-i discret,
M-a debusolat complet.

**Scriitorului Păun Condrut
Prieten drag**

În miercurea ce umple-a noastră viață,
Când gerul intră-n noi, ca un șperaciu,
Ne-ntoarcem, braț la braț, de la cenaclu
Să nu care cumva... să cad pe gheață.

Caricaturistului Costel Pătrășcan

Privește în juru-i
La blânzi și la duri
Și nimeni ca el nu-i,
Când face figuri.

**Scriitorului Vergil Matei
la lansarea volumului**

„Dincolo de patul armii”

Un jurnalist din cei mai rari
Ne zice-aici de militari,

Nu știu de arme sau desant,
Nu patu-i mai interesant?

(Din volumul „Văduva veselă”
pe care îl puteți găsi pe raftul bibliotecii
C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila)

Cronică de CENACLU

Ședințele Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” - intrat în al nouălea an de activitate neîntreruptă - a debutat la începutul lunii septembrie cu o lansare de carte de versuri ce aparține scriitorului gălățean **Sebastian Golomoz**, un prieten statornical brăilenilor iubitori de cultură.

Volumul a fost prezentat de către scriitorul **Jenică Chiriac**, căruia i s-a alăturat cu comentarii pertinente la adresa creației autorului scriitorii **Camelia Chirchiboi**, **Mihai Vintilă** și **Vergil Matei**. Pe parcursul desfășurării lansării, asistența s-a bucurat de aportul bogat al tinerilor muzicieni, **Teodor Mânzu**, **Denisa Mânzu** și **Adina Furcoiu**, elevi la Liceul de Arte Brăila, a interpretei **Sândica Mândrilă**, precum și a actorului **Dan Moldoveanu** care a recitat din creația autorului.

Prin acest nou volum de versuri, Sebastian

Golomoz și-a propus, așa cum ne-a mărturisit, să reimaginezze romantismul cu originalitate revigorantă, readucându-l în actualitate păstrând parametrii seducției și enigmaticului, fără a intra în sfera vulgarității și promiscuității.

Brăileanului Valeriu Ion Găgiulescu, scriitor și umorist cu un nume care pare că a ieșit direct dintr-o poveste, i-am fost invitați la Biblioteca Județeană „Panait Istrati”, unde ne-a delectat cu noul său volum intitulat „Turgor Absent”. În Spațiul Multifuncțional Dunărea s-a desfășurat un veritabil spectacol de literatură și muzică. Au prezentat cartea scriitorii **Jenică Chiriac** și **Mihai Vintilă**. Microrecitalul a fost asigurat de **Emiliana Bordei** și **Dănuț Cătălin Zaharia**.

În imagine, autorul (Valeriu Ioan Găgiulescu, *foto dreapta*), împreună cu Aurel Furtună, președintele Cenaclului „Casa Speranței” (*în stânga*) și Vasile Mandric, publicist, multicreator de sonete

La pas, prin orașul vechi

Ion MĂGEANU

În fața Teatrului Municipal s-a deschis Târgul de Carte. Într-un număr de căsuțe-cabană să le numeri pe degete, câteva edituri și-au scos la vedere cărțile. La ora la care am trecut eu, nici țipenie, de parcă locul era bântuit de molimă. Doar vânzătorii ședeau la umbră, parcă stânjeniți că se află acolo.

Cu prilejul zilelor orașului întreaga stradă a fost ocupată de ceea ce în programul primăriei s-a chemat Târgul Internațional de Antichități. Între Piața Traian și Bulevardul Cuza, aglomerație ca la balamuc, de oameni printre lucruri scoase de prin debarale sau adunate din gunoi, puse direct pe caldarâm. Mulți erau dintre cei aflați duminică de duminică în Obor, cu vechiturile înșirate pe pământul gol, unde s-au și retras după închiderea mascaradei. Nu-i nimic rău că oamenii vând ceea ce au. Trăim într-o lume în care fiecare se zbate să trăiască, mai bine sau mai rău, iar câțiva lei în plus nu strică. Bănuiesc că prin târgul cu titlu pompos autoritățile au vrut să scoată din anonim strada nefericit numită după 1990, Mihail Eminescu. Poetul fără pereche nu a avut nimic de-a face cu negustoria, iar strada a fost întotdeauna a negustorilor. De aceea s-a și chemat la începuturi, Ulița cu Prăvălii.

Strada mustește de trecut și de aceea merită mai mult respect, în primul rând din partea Direcției de Cultură sub ferestrele căreia și-au așezat „antichitățile” falșii anticari. Nu are nimeni dreptul să întineze trecutul cu astfel de manifestări. Spun asta din considerentul că niște aparate electrice vechi, niște telefoane mobile scoase din uz și alte lucruri adunate din containere, nu sunt în niciun caz antichități. Ceea ce s-a întâmplat la acest așa-zis târg a fost o bișniță sub oblăduirea primăriei, nimic mai mult. Fosta Stradă Regală a fost și îndrăznesc să cred că încă este temelie orașului.

Ea reprezintă tezaurul lăsat moștenire de cei care au creat urbea modernă. Desigur, pentru ca cineva să prețuiască locul, înainte de orice ar trebui să-i cunoască trecutul și să-l îndrăgească. Dar cine-și mai pierde azi timpul să citească și să afle, mai ales că cititul nu aduce bani, nici la bugetul primăriei, nici în conturile foștilor buticari deveniți oameni de afaceri? Și chiar nu aduce. Prăvăliile s-au închis, după ce marile magazine iau falimentat pe micii negustori. Strada, odată plină de oameni de la primele ore ale zilei, este acum ocolită și servește doar pentru a ajunge mai repede din Piața Traian în Piața Mare. Au rămas însă casele, unele adevărate bijuterii arhitectonice. Peste tot în țară și în lume ele se reabilitează și se conservă. Și li se găsește utilitate. La noi au fost lăsate să se prăbușească și în locul lor au apărut clădiri hidoase de sticlă și metal, cum este EUROSTYL sau cea apropiată de intersecția cu strada Griviței. Apariția marilor magazine nu a fost prima lovitură dată acestui loc. Cândva, cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, cei de la putere au socotit că ea poartă stigmatul unui trecut ce trebuie șters din conștiințele brăilenilor. Mai întâi au construit un nou sediu și au scos instituțiile de conducere, primărie și comitet județean de partid, la marginea perimetrului. Casele simandicoase confiscate de stat, au fost transformate în locuințe sociale și în dispreț total față de trecut, în apartamentele negustorilor au fost băgați cei fără căpătâi, cu venituri din cerșit, spoit și dat cu ghiocul. Învățați să primească totul de-a gata și mai ales neobișnuiți să pună mâna la treabă, unii au plecat când au văzut că le pică tavanele în cap de la ploaia pătrunsă prin acoperiș. Mulți au rămas și împreună cu urmașii lor sunt și acum aici. Nu și-au schimbat prea mult obiceiurile. Pândesc să le pice ceva, înșirați pe plinta magazinului Dunărea sau ies vara la spart semințe pe cele câteva bănci de pe stradă. E acolo o zoaie de scuipat că mi-e silă să mă apropii.

Ar fi nedrept să spun că primăria nu a făcut eforturi pentru a

reabilita această parte a orașului. Cele două bulevarde, Independenței și Cuza, strada Galați ca și Piața Traian de altfel, sunt dovezi că se mișcă ceva în oraș. Chiar și o parte din clădiri au fost reabilite, mai puțin de către primărie și mai mult de către persoane fizice. Casa Popeea, Casa Zamfirescu sunt de o frumusețe rară. Au început să se vadă, dar tocmai aceste încercări ale municipalității, puține în raport cu nevoile, iar unele nereușite, scot în evidență ceea ce nu a fost făcut încă. Clădirea fostului CEC, fostul Hotel Pescăruș, cândva, când se numea Bristol, o bijuterie arhitectonică, fostul cinema Central (Casa Învățătorului), alte clădiri cu ferestre smulse și fațade dărăpănate, fac ca strada să pară uitată și condamnată. Nereușitele primăriei se văd în clădirile în curs de reabilitare, cu schelele încremenite de luni de zile. Cea de la intersecția cu Bulevardul Cuza, care adăpostește o direcție a primăriei, așteaptă să fie finalizată. Acolo a fost hanul Sankt Petersburg, pe care l-am admirat în toată splendoarea sa într-o fotografie veche. Am înțeles că fațada dinspre Cuza, pe unde este intrarea, a fost mutilată la o altă recondiționare, în urmă cu cincizeci-șaizeci de ani, dar cea restaurată arată impresionant de frumos. Nu pot decât să nădăjduiesc că va fi gata în întregime și va avea înfățișarea din urmă cu o sută de ani. Asta, dacă se vor relua lucrările. Iar sala de box, construcție abandonată de mulți ani, poate că își va afla și ea rândul. În partea cealaltă a străzii, clădirea cu schelele necălcate de muncitori din primăvară, se cere terminată înainte de venirea iernii. Șmecheria cu hai să ne apucăm de treabă ca să creadă lumea că muncim, mai ales în an electoral, mă calcă pe nervi. Neumblate sunt căile domnului și necercetate chichițele contractelor primăriei cu constructorii, dacă cei din urmă pot să înceapă o treabă și s-o lase neterminată, să blocheze ani de zile trotuarele, iar primăria să nu-i sancționeze.

Am văzut străini, puțini, ce-i drept, rămași fără cuvinte în fața fostului CEC și hotelului Bristol, ambele victime ale nepăsării. Eu nu cred că nu există pârgii pentru a urni lucrurile. Nu știu câte din cele pomenite de mine aparțin domeniului public și se află în administrarea primăriei și câte celui privat. Primăria ar trebui să se ocupe de cele pe care le are în administrare, iar pentru celelalte nu are decât să stabilească niște taxe încât să-i facă să se apuce de treabă sau să vină și să le doneze domeniului public. Gluma pe care a spus-o triumfal edilul nostru, că le-a mărit taxele de cinci ori, mă duce cu gândul că nu vrea decât să le ia apărarea, nimic mai mult.

Sunt convins că municipalitatea are proiecte mai importante și urgente, însă eu cred că și cele aparent minore s-ar putea face cu costuri ne semnificative și fără să le afecteze în vreun fel pe primele. Pentru că primarul răspunde, dar nu trebuie să le și facă pe toate. În primărie sunt atâtea direcții încât nici un colțisor al

orașului n-ar trebui să scape nevăzut și nefăcut. De ani de zile vreau să aflu cum se cheamă strada care întretaie Mihail Eminescu pe lângă fostul CEC. Îi știu numele vechi, Corona, dar pe cel nou nu l-am aflat pentru că nu este nici o plăcuță de identificare nici în stânga, nici în dreapta. Nu e singura. Sunt atâtea străzi fără nume, încât Brăila pare un oraș lăsat de izbeliște.

Dacă mergi pe lângă blocul cu defunctul Cinema Central la parter, spre Grădina Mare, nu vei ști pe ce stradă te afli. Nu vei afla decât când ajungi în dreptul ei de casa compozitorului Ianis Xenakis., cunoscut mai mult în afara țării și mai bine nu te întrebi, pentru că nu vei afla ce a fost în urmă cu o sută de ani în clădirile actualului colegiu economic. Și asta în centrul vechi, unde se presupune că din greșală, ar putea să acosteze un vapor cu turiști străini, curioși să cunoască orașul Chiralinei scriitorului hoinar, Panait Istrati. Sau cei cazați în hotelul Traian, ieșiți să facă o plimbare prin împrejurimi, să-și dezmorească picioarele și să-și clătească ochii cu ceva frumos și util. Știu, este o fantezie ceea ce am spus. Turiștii coborâți în port s-ar întoarce pe vapor numaidecât ce ar ajunge în capul străzii Traian și ar vedea ruinele, iar cei cazați în hotel nu există.

Dacă pleci de la Cinema Central spre Piața Poligon, nu vei ști pe ce stradă te afli. Abia când ajungi în capătul celălalt, pe o plăcuță de metal care a rezistat timpului, prinsă în șuruburi pe un gard din tablă dată cu baie, urât și în dezacord cu ce este în jur, dincolo de care se află SEROPLANT, descoperi că te afli pe Strada Teatrului nr... Dacă l-aș întâlni, i-aș săruta mâna celui care a păstrat această urmă de trecut, veche de cel puțin un secol. Ea amintește de ceea ce a fost și nu mai este: în capătul ei, pe locul blocului cu Cinema Central la parter, s-a aflat Teatrul Pasalaqua, demolat după 1977. În nici un caz de cutremur. Pentru edili orașului a fost mai ușor să pună la pământ cu buldozerele un edificiu care încânta privirea, decât să-l consolideze. Acum strada poartă alt nume și ar fi nedrept să nu-l spun, pentru că este unul de prestigiu: Edmond Nicolau. Iar vizavi de cinematograful amintit sunt ruinele fostei Grădini 11 Iunie, un loc plin de mizeria aruncată de megieși.

Din Piața Poligon se intră pe Strada Belvedere, prelungită cu vadul săpat în mal pe la 1880 pentru a scurta drumul din port spre Grădina Mare, cea care a purtat, pentru puțin timp, același nume. Aici a fost inima mahalalei grecești și fiecare piatră, fiecare clădire amintește de asta. Cine ajunge acolo sigur va fi fascinat de casa Embiricos, acum Centrul Cultural NicăPetre. Până la noi a ajuns povestea grecului putred de bogat, dar zgârcit și lipsit de recunoștință față de orașul în care și-a strâns averea. A lăsat primăriei doar douăzeci de poli de aur după moarte, simbolic cheltuiți pe closetul public din Piața Traian, care a rezistat timpului până azi. Supărat, primarul din acea vreme nu i-a dat loc de îngropăciune în nici un cimitir din oraș, spunându-le celor de un neam cu el să-i ducă trupul după banii lăsați moștenire locuitorilor din insula grecească de baștină.

În capătul străzii Belvedere, în muchia dealului, se află o clădire construită la început de secol douăzeci. Este imensă și este în paragină. M-am bucurat să văd o plăcuță care dezvăluie că este casa Cavadia, o familie de greci implicată în viața cetății. Azi, Filarmonica „Lyra-George Cavadia” amintește de grecul patriot care a cântat soldaților pe front, în vara anului 1917. El este cel care a înființat Societatea Muzicală Lyra, a strâns fonduri și a ridicat Palatul cu acest nume, pe care îl admirăm și astăzi. Cine privește în zare din acel loc, înțelege cel mai bine de ce i-au spus Belvedere: jos, la poale, portul, odată un furnicar de oameni, căruțe, vagoane de tren și vapoare îngemănate cu țărmlul. Dincolo de fluviu, Balta Brăilei, iar mai departe Munții Măcin. Acum portul este pustiu, în dană nici un vapor, dar în zare Dunărea și Munții Măcinului încântă privirea la fel ca în urmă cu un secol.

Vadul Belvedere este dovada nepăsării. Coborâ pe lângă baza sportivă Spartacus până în port. Când a fost scobit în mal, treptele lui au fost pavate cu aceleași lespezi de gresie ca și trotuarele din oraș, iar asta le-a făcut să reziste până astăzi. Le-ar trebui doar

puțină îndreptare și curățire de buruienile care l-au năpădit, iar zidurile de protecție refăcute. Pentru că nu se poate urca sau coborî cu mașina nu este nici o nădejde ca directorul direcției de gospodărire comunală să treacă pe acolo și să vadă. Și totuși, la poalele vadului locul arată surprinzător de bine îngrijit. Un parc lipit de baza sportivă Spartacus, apoi o stradă curată. Pentru prima dată am putut privi de-a lungul ei. Portul a fost curățat de ruine și doar o magazie veche, văruiată proaspăt, lungă de zeci de metri, cu ușile acoperite cu placaj, mai dăinuie din ceea ce a fost în urmă cu o sută de ani. Din nou numele străzii nu apare nicăieri. Am avut noroc să-l aflu, pentru că cineva l-a scris cu carioca pe un tablou electric al clădirii amintite și așa am aflat că mă aflu pe Strada Mare. În spatele clădirii am dat cu ochii de alt parc îngrijit, iar asta m-a făcut să cred că portul nu e chiar pustiu. Pe o altă linie, așa se numeau străzile portului acum o sută și mai bine de ani, am descoperit un bloc cu aer condiționat la fiecare fereastră. Acolo își are sediul Agenția de Dezvoltare Regională Sud-Est. Alături, Administrația Zonei Libere. Dacă n-aș fi văzut un domn care își bea cafeaua și butona telefonul așezat pe o treaptă, aș fi crezut că e zi de duminică. Nu-i de mirare. În România se iau salarii și pentru statul degeaba. Am mers prin fața lor încercând să aflu numele străzii, pe care l-am găsit până la urmă înscris pe clădirea din capăt, ce s-a vrut a fi NAVLOM și nu a mai ajuns, pentru că a venit revoluția. Strada se cheamă Anghel Saligny, întretaie strada Traian, se unește și se continuă dincolo de moara Violatos cu strada Fața Portului

Ce nevoie mai are poporul brăilean de carte, când un târg de vechituri este de ajuns să-l scoată din case? Sau de străzile cu nume și numere la poartă? Cine ar mai coborî din BMW să citească un nume și un număr, mai ales că unii dintre cei de la volan, repatriați de pe unde au purces la produs, nu știu să citească? Azi e la putere GPS-ul. Îi spui unde vrei să ajungi, iar el nu se înșală niciodată.

Dacă tot vrea să scoată din anonim fosta Stradă Regală, i-aș sugera domnului primar ca anul următor, de zilele orașului, să monteze o scenă în intrândul către Palatul Lyra și să-l aducă pe Țancă Uraganul. Cu el strada s-ar trezi la viață și s-ar umple până la refuz, iar cultura ar ajunge cu toptanul la sufletele consumatorilor de manele și semințe. Așa, n-ar mai fi nevoie de târguri de carte, pe care oamenii le ocolesc. Deși, eu cred că un târg de carte bogat în oferte, organizat într-un spațiu expozițional, ar atrage mulți doritori. Pentru că cel de care am amintit la început, a fost de fapt o acțiune mascată de strângere de fonduri, cu cărți vechi din donații sau nevândute prin librării și edituri, în care fiecare vizitator lua ce voia și cât voia și plătea cât îl lăsa inima. Nici cel puțin promovarea ideii de strângere de fonduri nu a fost făcută cum trebuie. De aceea l-aș numi tot un târg de vechituri.

Brăila are cea mai mare suprafață pe care sunt dispuse clădiri de patrimoniu. Când una dintre ele este ruinată și demolată, chipul i se urâtește și orașul moare încet, încet.

BIBLIOTECA

Un loc al cunoașterii și al lecturilor

Asemenea bibliotecilor din lumea-ntreagă, cea amplasată în incinta As. C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila nu este considerată un depozit inert, o comoară prăfuită de valori nebănuite expuse sistematic în rafturi, ci reprezintă, păstrând proporțiile, un mic templu al lecturii, al discursului în tovărășia celor mai de seamă spirite ale culturii universale, de la îndepărtata Antichitate până la ultimii contemporani.

Cărți pentru toate preferințele

Vergil MATEI

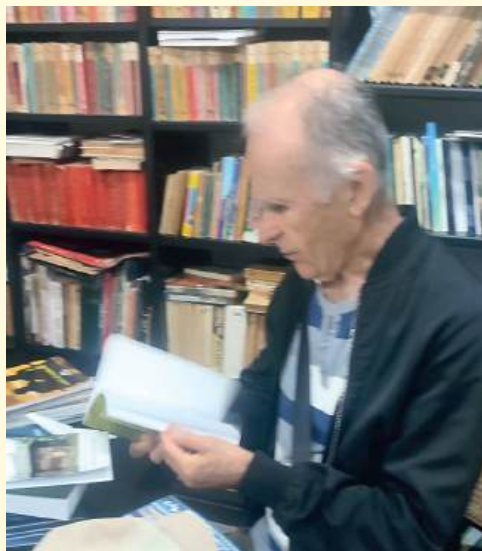
Biblioteca este și un mijloc de comunicare între cititori și aceia care creează sau pun în circulație cărțile. Lucrul acesta îl urmăresc și eu în calitate de bibliotecar-încă în formare! - al acestui mic templu plin de cărți. Ca bibliotecar pot spune că nu mă mărginesc a fi numai un custode al depozitului de gândire și artă, ci caut să fiu și un difuzor al culturii ce sălășluiește în incinta instituției cărților. Mai pot spune că nu sunt un funcționar pasiv, ci un factor stimulator, care caută, cu orice prilej, să pună în mișcare cartea. Încerc să fiu un îndrumător al cititorului începător pe care îl pot modela prin sfaturile mele, având mereu în fața ochilor, poate cea mai cuprinzătoare definiție a actului

magic al lecturii, pe care a dat-o cronicarul român Miron Costin: ...că nu iaste altă mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților...

Eu însumi sunt un pasionat cititor. Un mare iubitor de carte. Lucrul acesta mă ajută să corelez structura fondului de carte cu necesitățile de lectură ale cititorului, utilizând variate modalități specifice. Am pornit - și drumul nu e terminat - de la dotarea cu carte. Trebuie să se știe că cele aproape trei mii de cărți de pe rafturi sunt aici exclusiv din donații. Cărți „de toate neamurile”. De la cele semnate de Ion Creangă, Mark Twain până la Mircea Eliade.

Cititorilor, în mare parte pensionari, membri ai asociației noastre, le citesc de foarte multe ori preferințele, chiar de la primul contact cu aceștia. Am învățat din mers că pentru o bună primire a cititorului nu există reguli, ci exigențe umane: tact, discreție, disponibilitate și calm de a-i asculta. Dau câteva exemple: doamnei Reveca Popovschi, o fidelă

cititoare, din discuțiile cu dumneaei, adevărate confesiuni de viață, atunci când bate la ușa bibliotecii noastre în fiecare lună când vine să-și achite *ceareul*, găsește deja pe masă, pregătite, o serie de cărți „pe gustul” dumneaei; cu domnul economist Mihai Pană mă sfătuiesc prin telefon, solicitându-mi nume de autori și titluri de cărți care, odată cu revista „Casa Speranței” i le înmânez. Domnului general în rezervă Ion Măgeanu, un apreciat cunosător și iubitor al istoriei Brăilei, mă învrednicesc, de câte ori primesc „ceva nou” - cărțile legate de acest subiect - săile ofer cu promptitudine, știind că are în lucru o carte despre orașul de la Dunăre. La fel și colegului nostru de cenac, poetul, scriitorul, sculptorul Lazăr Bobi pentru care cărțile scrise de Mircea Eliade au devenit *religie*. Benefică și operativă a devenit relația mea cu un om al mărilor, marinarul de cursă lungă Alexe Pîrvu, care, între două voiaje vine la biblioteca noastră pentru a-și face *plinul* cu cărți pe perioada serviciului. Preferă cărțile de format mic, nu tocmai

Domnul Gheorghe Catrinescu, unul din cetățenii Brăilei care au donat cărți pentru întregirea bibliotecii, membru al asociației noastre, dar și un pasionat cititor care este atras de cărțile nou-apărute, semnate de scriitori brăileni.

Imagine surprinsă la Punctul de Informare Turistică Brăila, unde am participat la o întâlnire cu cititorii, membri ai Academiei Bunicilor, mulți dintre aceștia și membri ai asociației noastre.

groase, având ca subiecte aventura de orice fel. Mai nou, și fiul acestuia, Ștefan Pîrvu și-a făcut *cărare* la biblioteca noastră, solicitându-mi cărți despre război. I-am oferit multe din cele scrise de Sven Hassel.

O observație îmbucurătoare: cititorii noștri apreciază biblioteca nu numai pentru a împrumuta cărți ci și pentru a interacționa cu alte persoane, pentru a socializa. Bunăoară, împreună cu doamna profesoară Doina Focșa, membrăa Cenaclului Casa Speranței, am participat la întâlniri cu cititorii, în cadrul unui proiect lansat de Academia Bunicilor din Biblioteca Județeană Panait Istrati, întâlniri în care au fost prezenți chiar autorii unor cărți, membri ai asociației C.A.R.P. „Ana Aslan”: scriitorii Ionel Jecu, Vasile Mandric, Jenică Chiriac.

Într-un cuvânt, biblioteca noastră este și trebuie să fie un loc al cunoașterii dar și al lecturii. Tot ce se face în bibliotecă este atât de util și pe interesul tuturor, indiferent de vârstă. Insulă de liniște, în bibliotecă cititorii simt că pășesc într-o lume cu aer familial. În mijlocul cărților te simți ca acasă.

Surprizele din filele cărților

Bilete de tramvai, invitații – la nuntă, la teatru sau la circ, iconițe, plicuri cu scrisori – din armată, de dragoste, de dor și jale, de recunoștință, vederi – cărți poștale, poze cu artiști din toată lumea, bonuri de ordine la diverse ghișee (la bancă, la medic, la iglac, la gaze) picturi, desene, crochiuri, rețete de mâncăruri (meniuri pentru o lună de zile!), cărți de joc, poezii în manuscris din perioada

interbelică!, fanioane, bilete la film, bani!, da, bani - ruble și dinari!, postere cu candidați în alegeri, insigne, cărora li se adaugă nelipsitele semne de carte în diverse lucrături - aceasta este „recolta” de „surprize” găsite în sutele de cărți donate bibliotecii noastre de către unii membri ai asociației.

„Surprize” pe care vi le donăm vizual și dumneavoastră, privitorilor, „nimicuri” care, totuși, în devălmășia lor reprezintă, nu-i așa?, o infimă dar sugestivă parte a trăirilor membrilor noștri - cititori, cărora, fără să-și fi dat seama, le mulțumim.

Centrul Antidrog în acțiune

PREVENIREA este CUVÂNTUL DE ORDINE

Polițiști din cadrul I.P.J. Brăila – Compartimentul Analiza și Prevenirea Criminalității (Scms. **Anca Jâtcă**, Ag.pr. **Virginia Năstase**) au poposit din nou la sediul C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila în ziua de 26.09.2024, făcând echipă cu reprezentantul Centrului de Prevenire și Consiliere Antidrog (Inspector de specialitate **Nicoleta Codrescu**) și cei ai Inspectoratului de Jandarmerie Brăila – Compartimentul Prevenirea și Combaterea Faptelor Antisociale (Plt.adj. **Cristian Preda** și Sg.maj. **Rodica Balaban**, purtător de cuvânt) pentru derularea unei noi activități preventiv-interactive, de această dată de **informare** a cetățenilor și distribuie de materiale cu

privire la **riscurile asociate consumului de substanțe psihoactive** adresată membrilor asociației prezenți la momentul respectiv și celor apropiați lor, oferindu-le totodată recomandări pentru prevenirea consumului și traficului de droguri, dar și sfaturi pentru prevenirea sau gestionarea corectă a situațiilor conflictuale apărute pe acest fond. Apelul pentru completarea unor chestionare specifice destinate realizării unui studiu în privința consumului de substanțe psihoactive și

precizarea serviciilor integrate asigurate – asistența psihologică, socială și medicală au întregit această parte a acțiunii.

Un deosebit interes – așa cum se poate remarca și din imaginile foto s-a manifestat de membrii asociației prezenți față de „**Ghidul pentru prevenirea înșelăciunilor**” distribuit în cadrul acțiunii „**Nu-ți lăsa economiile pe mâna escrocilor**”, care s-a axat pe modul de acțiune al infractorilor – metoda „**Premiul**”, metoda „**Reprezentant firmă sau instituție**”, metoda „**Accidental**”, metoda „**Spitalul**”, colateral fiind abordate și alte aspecte cum ar fi „**apelurile false la 112 care pun în pericol vieți**”, inclusiv materiale vizând întărirea responsabilității.

Acțiunile inițiate de aceste instituții s-au dovedit benefice, fiind primite cu interes aparte.

ÎNTÂLNIRE DE SUFLET

la 60 de ani de la absolvire a foștilor elevi de la „Bălcescu”

Constantin IONESCU

„Evenimentul a avut loc recent, la sediul binecunoscutei Asociații CARP „Ana Aslan” din Brăila, unde absolvenți ai Colegiului Național „Nicolae Bălcescu”, promoția 1964, au ajuns la cea de-a zecea întâlnire anuală consacrată aducerilor aminte despre viața de elev și prin tot ce au trecut până în anul 2024.

Și ce poate fi mai onorant decât să fi

absolvit Liceul „Bălcescu”, una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ din Brăila și chiar din țară. Înființat acum 160 de ani, LNB (cum era cunoscut în oraș), a avut diverse denumiri de-a lungul timpului – iar ecusonul și uniforma au fost purtate cu mândrie și distincție între liceenii brăileni.

Semnificativ, faima liceului a fost dată nu doar de notele cele mai mari obținute aici, dar și de eminenții profesori care, împreună cu familiile, au șlefuit mii de caractere și

pregătit pentru viață pe cei care au dus faima Brăilei în țară și în lume, prin domeniile unde au activat, unii fiind chiar deschizători de noi drumuri în „n” domenii de activitate: știință, tehnică, medicină, artă și cultură, istorie, cercetare, construcții și arhitectură, chimie, diplomatie, viață politică etc.

Emoții la fiecare pas

Primele emoții au fost la fotografia de grup din fața liceului și vizitarea claselor și

laboratoarelor. Apoi parcurgerea listelor cu numele încrustate în litere aurii ale șefilor de promoții și personalităților care au avut șansa să învețe la „Bălcescu”. Au urmat momentele ce au avut loc la Asociația CARP „Ana Aslan”: un bun venit adresat de președintele asociației, dl. Ilie Dudulea, și dl. Aurel Hârjoghe, sufletul organizării întâlnirilor, fost elev în clasa a XI-a A, și care permanent ține legătura cu toți foștii elevi oriunde s-ar afla în lume. Încă o surpriză a fost citirea minicatalogului de către dl. prof. Ioan Munteanu, scriitor și om de cultură, istoric de vază al Brăilei, fost elev al liceului, și care în 1960 (ca absolvent) a predat ștafeta celor ce s-au reîntâlnit, acum, după 60 de ani la Brăila.

După înmânarea diplomelor oferite de conducerea liceului, participanții s-au revăzut în fotografiile cu fiecare întâlnire anuală publicate într-o excelentă revistă și au reținut din acestea meșteșugitele metafore ale lui Fănuș Neagu privind Dunărea, istoria, arta și școlile Brăilei, precum și aprecierea IPS Casian Arhiepiscop al Dunării de Jos făcută despre Liceul „Bălcescu”, ca fiind „Nava amiral a învățământului, educației și spiritualității la Dunărea de Jos”. Apoi, o vizită cu vaporul spre pod și la sediul PNBMB, unde s-au admirat diogramele despre mirifica lume a Insulei Mici a Brăilei.

Evident că întâlnirea după 60 de ani a foștilor liceeni de la „Bălcescu” a inclus numeroase aduceri aminte, întâmplări și nostalgii, dar și o undă de tristețe despre starea fără precedent în care se află acum

învățământul românesc, când, de la cretă și carte făcută serios s-a ajuns la tabletă și Tik-Tok, dar și la un grad alarmant de analfabetism”.

**Text preluat
din ziarul „Obiectiv” Brăila**

Notă: PRIMIM LA REDACȚIE:

Noi, participanții la întâlnirea prezentată, reeditare anuală a celei aniversare care a avut loc în 2014 și de la care prezentăm imaginea de grup purtând „amprenta timpului”, apreciem inițiativa cunoscutului om de presă Constantin Ionescu și mulțumim pe această cale ziarului Obiectiv – Vocea Brăilei pentru generozitatea acordării spațiului și evidențierea unui eveniment drag nouă, aducându-l în atenția comunității. Prezența celor care vin de pe îndepărtate meleaguri, redevenind cu

toții pentru moment „elevii de la începuturile celei de a doua jumătăți a secolului trecut”, nu înseamnă altceva decât dorul de Acasă, dorul de Brăila, de locurile copilăriei și ale adolescenței.

Mulțumim totodată conducerii Colegiului Național „Nicolae Bălcescu” Brăila pentru „onorificele diplome” și cadrul oferit întâlnirii, iar gazdei noastre din ultimii ani, care ne-a facilitat derularea în condiții optime a unor momente din programul întâlnirii, C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila, al cărui sediu se află pe strada din apropiere, care poartă același nume cu al liceului, îi urăm să continue activitatea specifică în sprijinul zecilor de mii de membri, între care ne numărăm și unii dintre noi, așa cum a făcut-o de la înființarea sa în anul 1951, ...Centenarul fiind aproape!

Licențiată în arte plastice la vârsta de 72 de ani

Recent, una din colegele noastre, membră a As. C.A.R.P. „Ana Aslan” și a Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”, e vorba de doamna **Tincuța Gherghiceanu** (foto), a adunat, acum, la 72 de ani, pe lângă alte bucurii ale vieții, între care publicarea a mai multor volume de poezie și desene, și o „patalama la mână”, o realizare pe care odinioară nici nu o puteam întrezări: **Tincuța este proaspăt licențiată în arte plastice, după absolvirea cu succes în acest an a Facultății de Arte din Galați!**

Este un exemplu dintre multe altele asemenea, care demonstrează că în această perioadă sănătatea, puterea și experiența își dau mâna, că izbânda, spiritul viu,

inteligența și alte valori morale se dezvoltă numai în confruntarea cu viața. Așa se explică pasul îndrăzneț al doamnei Tincuța Gherghiceanu de a se dedica picturii și scrisului la vârsta de 70 de ani. Suntem convinși că deschiderea spre nou, acceptarea diversității, a plenitudinii vieții și a schimbării, aduce ființa omenească pe noi trepte. Iată ce a spus domnia sa:

- Șevaletul și scrierile mă scot din starea de sine și mă transpun într-o altă lume, mă feresc de îndoieli, îmi dau forța fremătătoare a vieții, mă ajută să las liberă calea de a trăi și munci în voie.

Vârsta este doar un număr

Vergil MATEI

Rostind în gând numărul anilor rotunjiți la 70, am pornit pe calea timpului înapoi, încercând să înțeleg de ce nu se mai potrivește ceea ce știam despre senectute cu ceea ce simt și trăiesc acum. Unele ipostaze ale bătrâneții, în care se încadrează acum generația din care fac parte, n-au fost cunoscute de părinții noștri și nu aveau cum să ni le transmită. În ultimele decenii însă, au apărut semnificative schimbări capabile să modifice viitorul omenirii care se datorează majorării speranței de viață. Astfel, bătrânețea, instalându-se mai târziu, e firesc că apar schimbări semnificative.

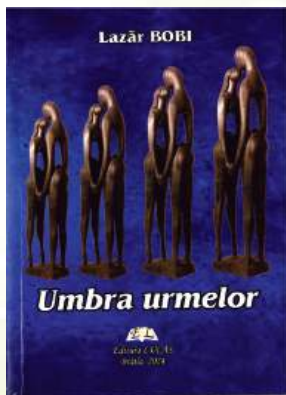
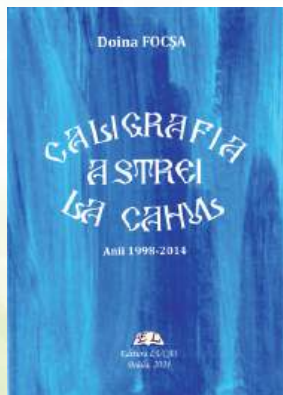
Eu mi-am făcut debutul literar la 61 de ani, după ieșirea la pensie, simțind o prelungire a deplinei maturități. De atunci am mai scris și publicat câteva volume și am colaborat la elaborarea a peste 40 de numere ale revistei „Casa Speranței” alături de un coleg, ziarist și

scriitor, membru al asociației noastre, Ghinea Mitrea. De curând a împlinit 85 de ani. A publicat prima sa carte la vârsta de 82 de ani. În perioada scursă de atunci i-au mai apărut încă 5 volume, având în lucru pe al șaptelea. Și mai pot exemplifica: colega noastră de cenaclu,

doamna Lucia Pătrașcu, reputată scriitoare, poetă, dramaturg, distins critic literar, s-a apucat de scris la o vârstă venerabilă, punându-și în acest timp semnătura pe nu mai puțin de 33 de volume de gen. Pe aceeași temă, poate știți, poate nu, domnul profesor Ioan Munteanu, membru al asociației noastre și colaborator al revistei de față, de ani buni își sărbătorește ziua de naștere și prin lansarea unui volum dedicat urbei noastre. Anul acesta și-a adăugat în portofoliul scriitoricesc cea de-a 44-a carte! Și ca să nu fiu părtinitor, enumăr aici și pe alți membri ai cenaclului Casa Speranței, care, acum, la vârsta a treia, scriu și tot scriu: Aurel Furtună, Liliana Toma, Doina Focșa, Jenică Chiriac, Constanța Munteanu, Ionel Ene, Vasile Mandric, Ionel Negruț, Ion Jecu, Petru Stroe, Alexandru Ene, Nicolae Matei, Ion Măgeanu.

APARIȚII EDITORIALE

Creații ale membrilor Cenaclului literar-artistic „Casa Speranței”

Autor: Fănel BURTEA

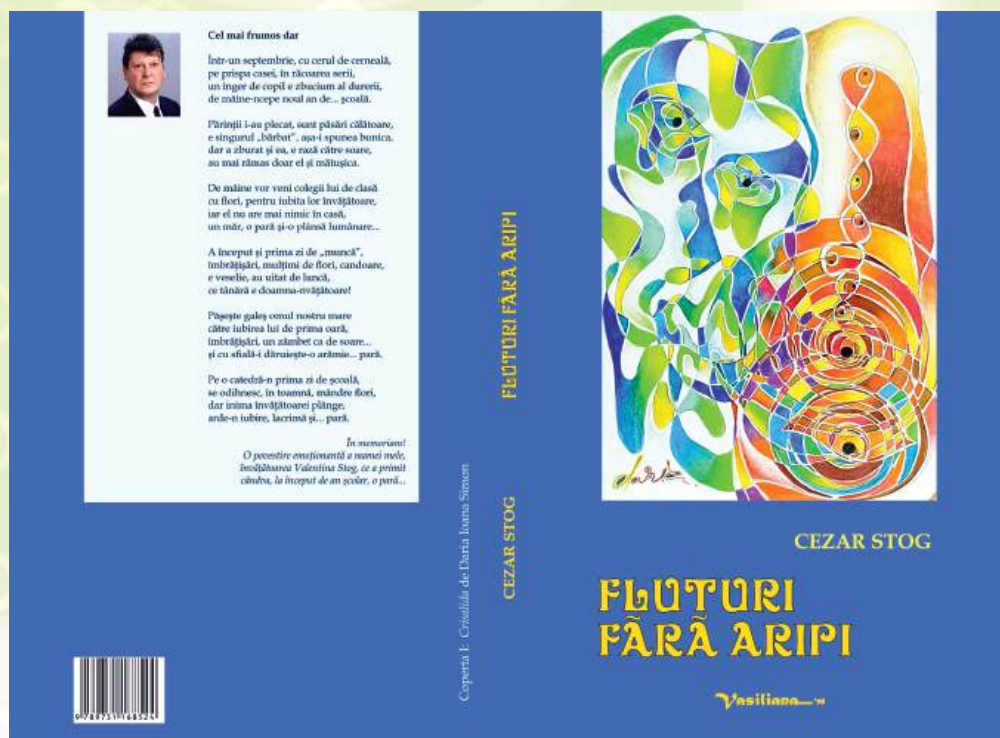

Desen de Lică BARBU

Din vorbă în vorbă

ÎNȚELEPCIUNI culese de Alexandru ENE

- Unitatea națională fă-o în inimi și de la sine se va scrie pe steag.
- În războaie sunt pomeniți numai cei ce au provocat războiul și cei care au încheiat pacea.
- Planul generalilor valorează cât brațul soldaților.
- Viața este un drum: de ce să te plângi când ai ajuns?
- Cel mai bun tovarăș de drum nu este cel care-l știe, ci acela care-l descoperă împreună cu tine.
- Democrat înseamnă cineva care vrea să se înalțe poporul pe umerii săi, nu cineva care vrea să se înalțe el pe umerii poporului.

CEZAR STOG

FLUTURI
FĂRĂ ARIPI

Vasiliu

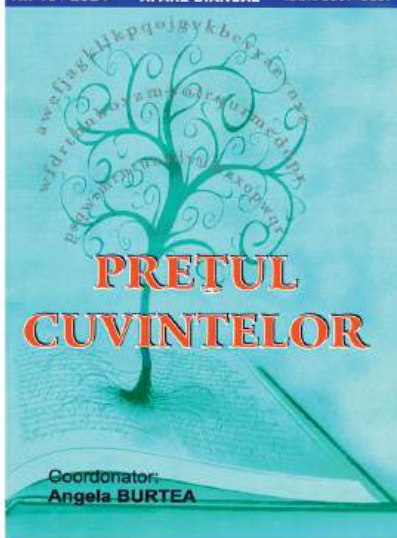
Coperta I: Criștina de Daria Iana Simion

FLUTURI FĂRĂ ARIPI

CEZAR STOG

CENACLUL „DESTINE JUNIOR” BRĂILA
Nr. 15 / 2024 APARE BIANUAL ISSN 2067-8549

Coordonator:
Angela BURTEA

SEMNAL EDITORIAL

Noul număr al revistei „Prețul cuvintelor”

Revista „Prețul Cuvintelor” este fără îndoială cel mai entuziast moment editorial la apariția fiecărui număr, meritul doamnei **Angela Burtea** fiind greu de evidențiat în cuvinte. Iubirea ce o revarsă cu generozitate asupra copiilor și perseverența în prezentarea și cultivarea tinerelor talente, împreună cu colaboratorii și susținătorii săi, nu au „preț”.

Ne rezumăm să redăm la apariția celui de-al 15-lea număr, aprecierile regretatului scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Constantin Gherghinoiu: „Am citit revista. Cred că marile reviste literare din țară ar trebui să privească spre curățenia din revista coordonată de doamna Burtea și să-și revizuiască părerea despre copilărie. Poate ne aflăm în fața unei reviste a viitorului. Și nici nu este adevărat. Suntem în fața unei reviste a viitorului. Scrieți, băieți și fete, numai scrieți, nu este un îndemn la literatură de calitate joasă, ci un îndemn la umanizarea omului. Felicitări, doamna Angela Burtea, faceți ceva unic în subreda cultură română!”. (**Aurel HÂRJOGHE**)

PICIUL

Florin BURTEA

O zi de toamnă pe la începutul anilor 2000. Cerul se întinde ca o pânză nesfârșită, iar nori albi ca o spumă își croiesc drum printre albastrul său. Bleu-ul odihnitor îmi îmbrățișează privirea, iar sufletu-mi se simte ușurat. Soarele zâmbește șugubăț din înalturi, salutând cu razele sale voioase pământul.

Mă aflu în biroul meu din sediul poliției încântătorului oraș transilvănean Alba-Iulia, situat în inima Ardealului, urbe încărcată de istorie scrisă în cartea de aur a neamului prin faptele de glorie și vitejie ale înaintașilor noștri. Studiez câteva dosare lăsate moștenire de maiorul Călin Ardelean care s-a pensionat de curând. Sună telefonul. Ridic receptorul și recunosc vocea cu timbru clar a șefului Biroului Judiciar.

- Domnul căpitan Sorin Tudor?

- La telefon.

- Maiorul Moldovan sunt.

- V-am recunoscut.

- Te rog să vii până la mine!

- Am înțeles! Imediat.

Ies de la mine și ajung repede în biroul său, la același etaj.

Maiorul Ion Moldovan este un om dintr-o bucată, integru, hotărât, un om ce nu acceptă compromisuri și jumătăți de măsură, este un bărbat înalt, bine făcut, brunet, îmbrăcat impecabil, mereu elegant, la costum, deși conduce un colectiv de *judicariști* care nu obișnuiesc să se îmbrace la costum, în general, decât la ocazii. Mai sunt și excepții, dar foarte rare. Polițiștii de la *judiciar* sunt bărbați duri, aprigi, hotărâți, puși de foarte multe ori în fața unor situații-limită, periculoase.

- Intră! - se aude din nou vocea lui baritonală care mă invită apoi să iau loc.

- Căpitane, la Spitalul Județean se află Marin Băcilă, de patruzeci și doi de ani, tâlhărit astă-noapte pe Bulevardul Transilvaniei în apropierea celor două baruri. Posibil că a ieșit din unul dintre ele și apoi a fost urmărit, lovit și deposedat de bijuterii și bani. Vreau să te ocupi de caz. Sunt sigur că te-ai mai confruntat

cu astfel de infracțiuni la Brăila și că știi ce ai de făcut. Am dreptate?

Intuise bine. Sau poate se interesase de mine. Activasem câțiva ani tot la *judiciar*, chiar la linia de muncă *Violență*.

- Aveți, domnule maior! Știu ce am de făcut!

- Atunci, la treabă! Am așteptări mari de la tine!

Ieșit din biroul lui, mi-am luat mapa cu cele ce-mi erau necesare și am plecat pe jos la spital, situat în apropierea unității noastre. Odată ajuns acolo, m-am dus la camera de gardă unde, după ce mi-am declinat calitatea, am întocmit un proces-verbal în care am notat numărul de înregistrare din registrul de consultații-internări, ora la care fusese înregistrat Marin Băcilă, numărul ambulanței care l-a adus la spital și diagnosticul de la internare. Toate acestea contează pentru noi; toate detaliile puse cap la cap adesea duc la soluționarea cazurilor.

Medicul de gardă mi-a spus că pacientul fusese oprit în staționar sub observație, dar că nu avea probleme deosebite și în cursul zilei urma să fie externat. Primise una sau două lovituri de pumn în zona feței în urma cărora își pierduse cunoștința.

L-am întrebat pe medic dacă pot să discut cu victima, iar acesta mi-a răspuns că pot să o fac fără nicio problemă. Nu am plecat imediat la el, ci am ieșit din camera de gardă și am mers la stația de ambulanță, situată în incinta spitalului unde am aflat că salvarea fusese anunțată telefonic de către ofițerul de serviciu de la Poliția Municipiului și că patrula de poliție de pe Bulevardul Transilvaniei îl găsise pe bărbatul agresat căzut pe caldarâm, în stare de inconștiență la ora unu și jumătate.

La staționar l-am găsit pe Marin Băcilă, un bărbat plinuț, mijlociu de înălțime, șaten, cu ochii căprui. Pe obrazul stâng, sub ochi, avea o vânătăie mare. Își revenise complet. După ce m-am prezentat, l-am întrebat de starea sănătății sale și am început să-l audiez.

- Domnule Băcilă, vă rog să-mi spuneți unde lucrați?

- Sunt administratorul unui magazin alimentar situat pe strada Cloșca.

- Ați fost la un club de noapte, la unul din cele două din zona în care ați fost găsit de patrula de poliție!?

- Da, pe la ora 24 am intrat în clubul de noapte *Miraj*. Știți, acolo unde fetele dansează la bară, au un program bun, plăcut.

- Singur? - l-am întrebat eu.

- Da, singur, domnule căpitan. Eu locuiesc în apropiere și, din când în când, vin în acest local, stau la o masă, beau o sticlă de vin bun, privesc programul și după aceea plec acasă.

- Câți bani ați avut la dumneavoastră?

- Când am intrat în local aveam o mie de lei. Am băut două sticle de *Fetească Regală* și am cumpărat un pachet de țigări *Kent*.

- Vă amintiți cât ați stat în clubul de noapte?

Omul își duce mâna la frunte și, încruntându-se, într-un efort de concentrare.

- Vreo oră. Pe la unu am plecat spre casă.

- În local ați vorbit cu cineva, ați stat cu cineva la masă, ați avut discuții în contradictoriu cu vreo persoană?

- Nu am stat cu nimeni la masă, domnule căpitan, am stat singur. În afară de ospătarul care m-a servit nu am mai conversat cu nimeni.

- Ce valoare a avut nota de plată pe care ați achitat-o?

- În jur de trei sute cinzeci de lei. L-am lăsat și ospătarului ceva bacșiș. Îi las mereu. Sunt client vechi al localului... - precizează zâmbind complice.

- Deci, când ați ieșit aveți vreo șase sute de lei la dumneavoastră?

- Exact, domnule ofițer.

- Vă amintiți ce s-a întâmplat după ce ați ieșit din clubul de noapte?

- Am plecat spre casă, locuiesc pe strada Cloșca, nu departe de club, după cum v-am mai spus. Cred că am mers vreo sută de metri pe Bulevardul Transilvaniei, când, din urma mea au venit doi tineri. Unul dintre ei m-a întrebat dacă am un foc, iar când m-am întors și am fost lovit cu pumnul în față, mi-am pierdut cunoștința.

- Doi tineri au fost?

- Da, în momentul în care m-am întors spre cel care m-a strigat, am observat doi tineri, dar cred că numai unul dintre ei m-a lovit, pentru că celălalt se afla la câțiva metri mai în spate.

- Îi cunoșteți pe cei doi? I-ați putea recunoaște dacă i-ați vedea?

- Nu-i cunoașteam; i-am văzut o fracțiune de secundă doar; nu știu dacă aș putea să-i recunosc: era noapte, beznă, eram și puțin băut, dar parcă cel care m-a lovit era brunet. Mai mult de atât nu-mi amintesc.

- Cev-au luat?

- În jur de șase sute de lei, telefonul mobil *Nokia*, lăntișorul din aur de la gât și inelul de la mână, tot din aur.

- Bine, domnule Băcilă. Dacă voi mai avea nevoie de dumneavoastră vă voi anunța... La revedere! Multă sănătate!

- Mulțumesc, la revedere!

Personalul medical de la camera de gardă îmi confirmase faptul că victima nu avusese bani sau obiecte personale asupra lui când a fost adus la spital. M-am deplasat la barul *Miraj*. Era închis. Înăuntru am văzut un bărbat și două femei care făceau curățenie. Am bătut la ușă și le-am făcut semn să-mi deschidă, arătându-le legitimația prin ușă. A venit bărbatul și mi-a deschis. După ce m-am prezentat, l-am întrebat ce ospățari au servit la mese în noaptea precedentă. Mi-a răspuns că fuseseră Maria Binder și Nicu Pop, dar că nu-i voi găsi decât la ora 19, când vor intra în serviciu. Nu aveam prea multe elemente de sprijin: victima nu-i cunoștea pe agresori și nici nu-i putea recunoaște. Dacă nu avusese loc nicio altercație sau discuții în contradictoriu în incinta clubului, stătuse singur la masă și vorbise doar cu ospătarul, mă vedeam pus în situația de a nu avea nicio ipoteză judiciară, niciun punct de pornire.

La ora 19 m-am dus la local și am discutat cu cel care servise la masa victimei, Nicu Pop. Acesta mi-a confirmat ceea ce aflasem de la Marin Băcilă. Ospătarul a mai adăugat doar faptul că bărbatul este un client fidel al localului unde obișnuiește să vină des, să consume vin și să urmărească programul artistic.

Eram puțin abătut. Șeful meu își pusese mari speranțe în mine și nu voiam să-l dezamălesc. A doua zi maiorul Ion Moldovan m-a întrebat despre mersul cercetărilor și am fost nevoit să recunosc că nu obținusem prea multe date și informații în cauză.

În acea perioadă cunoscusem un băiețel căruia i se spunea simplu: *Piciul*. Era pus de alții mult mai mari să fure, pentru că știau că *Piciul*, având

numai nouă ani, nu putea răspunde penal. Dosarele ce-l vizau pe acest copil se finalizau prin *neînceperea urmăririi penale*. *Piciul* era mai mult pe străzi întrucât mama lui, care ducea o viață total dezordonată, nu avea grijă de copil. Femeia era consumatoare de băuturi alcoolice și trăia când cu un bărbat, când cu altul la domiciliile acestora, iar de băiat nu se ocupa deloc. Nu se interesa de el, nu știa ce face pe străzi, nu o interesa dacă este flămând sau dacă a pățit ceva. La vârsta lui băiatul nu se ducea la școală. Pe stradă se simțea în largul său. Se bucura de libertate după pofta inimii, strada era casa lui - în special Bulevardul Transilvaniei, pe unde-și făcea veacul.

L-am cunoscut pe *Pici* la sediul poliției unde era adus de colegii mei care îi întocmeau dosare penale pentru diverse furturi săvârșite de el la comanda unor golănași mult mai mari ca vârstă.

L-am văzut pe băiat cerșind pe străzi, îmi cerea și mie bani. L-am dat bani de fiecare dată, dar eu îl puneam să-și cumpere mâncare, dulciuri, sucuri, știam că este flămând. Îl puneam să mănânce și să bea sucul cumpărat în fața mea. Nu doream să-i ia banii derbedeii mai mari care-l puneau să fure. Îi spuneam că îi voi cumpăra mereu câte ceva de mâncare și sucurile care-i plăceau lui dacă-mi promitea că nu va mai fura. L-am pus să jure că nu mai fură. Și a jurat! Îmi era milă de el și-mi era drag în același timp. Chiar dacă nu se ducea la școală era foarte inteligent. Ne împrietenisem. Îmbrăcat de obicei cu pantaloni scurți, închiși la culoare și peticiți în multe locuri, purta în picioare niște teniși chinezești albaștri, uzați, iar pe deasupra o haină bărbătească neagră ce-i ajungea până la genunchi, pesemne căpătată de la cineva. Șaten, mic de înălțime, cu o față angelică, încadrată de plete, cu ochii căprui, strălucitori, în care se putea vedea puritatea sufletului său de copil necăjit, îmi amintea de personajul din filmul *Piciul*. Striga după mine pe stradă ca să-mi ofere informații despre anumite persoane ce săvârșiseră infracțiuni, iar eu îl răsplăteam cu niște bănuți. Uneori, inventa ceea ce-mi spunea, doar ca să-i dau bani. Îl îndrăgisem și, totodată, mi-era milă de el; îl întâlneam la cele mai neașteptate ore din zi și din

noapte. Da, chiar noaptea târziu vagabonda pe stradă. Acest copil de nouă ani avea să fie salvarea mea în cazul de tâlhărie la care lucram. Trecuse o săptămână și nu înaintasem deloc în cercetările mele. Nu eram prea vesel.

Într-o zi mergeam pe Bulevardul Transilvaniei și... cine credeți că a venit la mine? *Piciul*. Mi-a spus:

- Domnu` căpitan, eu știu cine l-a tâlhărit în noaptea aceea pe omul care era beat!

- De unde știi?

- Știu pentru că am fost de față.

Am rămas perplex. Nu eram sigur dacă spune adevărul sau dacă este vreo... gogoasă de-a lui. Am scos niște bani din buzunarul sacoului și i-am dat băiatului ca să-l încurajez să vorbească. *Piciul* a prins curaj:

- Nu am spus nimănui ce vreau să vă spun. Fac asta pentru că sunteți bun cu mine, îmi vorbiți frumos, îmi dați bani să-mi cumpăr mâncare și suc, alți colegi de-ai dumneavoastră îmi vorbesc urât și nu-mi dau niciun ban. În acea noapte i-am văzut pe frații Sabău cum pândeau ieșirea din restaurantul *Miraj*, am vorbit cu ei, mi-au dat și o țigară. Mi-am dat imediat seama că voiau să tâlhărească pe cineva, să-i ia banii. Nu s-au ferit de mine, mă consideră de-al lor. Am văzut tot: cum l-au urmărit, cum cel mare l-a lovit cu pumnul în față după ce l-a strigat ca să-i ceară o țigară, omul a căzut pe stradă, apoi l-au controlat în buzunare și i-au luat banii, i-au luat inelul de pe deget și i-au smuls lăntișorul de la gât. Fratele cel mare m-a amenințat că, dacă voi spune cuiva ce am văzut, mă vor omori. Nu știu dacă cunoașteți, nu erați aici atunci, dar cel mare a mai omorât un om, a stat și la pușcărie. Îmi este frică de el!

Băiatul avea dreptate: Sabău Nicolae - minor fiind - omorâse un adolescent, îl înjunghiasse de mai multe ori. Avea pe atunci cincisprezece ani. A stat câțiva ani într-un centru de reeducare pentru minori după care a fost eliberat. În vârstă de douăzeci și șase de ani, înalt, brunet, vânjos, cu ochii negri ca tăciunile și o privire de leu rănit, era un individ periculos care provoca teamă. Intrase în vizorul meu pentru că săvârșise mai multe spargerii de unități comerciale împreună cu fratele său, Liviu, și un văr de-al lor, dar lucraseră cu mânuși,

(Continuare în pagina 32)

fără să lase urme și nu se găsiseră bunuri în locuințele lor. Împreună cu colegii l-am agățat pe vârul lor, Pătru Dan, în vârstă de nouăsprezece ani, am găsit la domiciliul său băuturi alcoolice și baxuri cu țigări provenite din furturile respective și l-am determinat să recunoască faptele. A declarat în scris că a comis infracțiunile împreună cu verii săi, dar cei doi nu au recunoscut. Procurorul a considerat că nu erau suficiente probe împotriva fraților Sabău, aceștia rămânând în libertate, unde au continuat să săvârșească fărâdelegi. Fratele mai mic, Liviu, în vârstă de douăzeci și doi de ani, era brunet, scund, solid și la fel de insolent ca și cel mare. Îi lipsea doar *privirea de leu rănit*; ochii lui erau ageri și rapizi ca aceia de jder, gata să perceapă în jur și cele mai mici detalii.

Nicolae ne sfidase pe mine și pe colegii mei când a văzut că reușise să scape basma curată împreună cu fratele său după ce dăduseră acele spargerii, spunându-ne că: *Nu aveți ce să-mi faceți voi, gaborii, mie!* Eu i-am promis atunci că nu mă voi lăsa până nu îl voi prinde și îl voi duce acolo unde îi este locul: la pușcărie. Promisiunea mea era pe cale să se înfăptuiască acum datorită acestui copil.

- Nu-ți fie frică! Frații Sabău nu-ți vor face nimic: îi voi băga la pușcărie, dar am nevoie de ajutorul tău!

- Am să vă ajut, domnu' căpitan!

Am plecat împreună la sediul poliției și am trimis o patrulă de poliție după mama lui.

A durat ceva până au găsit-o și bineînțeles că duhnea a băutură ca de obicei.

Am audiat băiatul în prezența mamei sale, care a semnat declarația, după care au plecat împreună, deși știam că nu va avea grijă de copil și iar îl voi întâlni pe străzi. Aveam de gând să mă adresez Direcției de Asistență Socială și Protecția Copilului deoarece nu mai voiam să-l văd pe Ionuț Tudoran pe străzi, cerșind și umblând flămând: Ionuț Tudoran era *Piciul*. Voiam să se ducă și la școală, avea deja nouă ani. Dar acum trebuia să finalizez cauza penală la care lucram. Am rugat ofițerul de serviciu să trimită un polițist în zona unde locuia Marin Băcilă și să-l aducă la sediul poliției. După ce acesta a intrat în biroul meu i-am spus că voi face o recunoaștere din grup cu autorii faptei, el trebuind să-i

indice pe cei doi făptuitori dintr-un grup constituit de tineri. Chiar dacă el îmi declarase anterior că nu știe dacă îi poate recunoaște pe cei care l-au tâlhărit, m-am bazat pe faptul că-mi relatase că unul din tineri era brunet; deci îl zărise măcar!

Am efectuat procedura de identificare a autorilor faptei într-o sală încăpătoare: i-am rugat pe cei doi frați să ocupe locul pe care-l doresc într-un grup de patru tineri invitați la sediu de o patrulă de poliție, după ce li se explicase motivul. Frații Sabău s-au conformat.

Victima a privit atent grupul de tineri și l-a indicat imediat pe Nicolae Sabău ca fiind unul dintre autorii infracțiunii de tâlhărie. După ce am consemnat cele spuse de Marin în procesul verbal, iar *criminalistul* a făcut fotografii, am rugat victima să privească, fără să se grăbească, din nou grupul de tineri și să vadă dacă mai recunoaște și pe altcineva. Băcilă, după ce a scrutat atent grupul câteva minute, l-a indicat și pe Liviu Sabău. Avea o memorie vizuală remarcabilă. M-am bucurat că intuisem că-i poate recunoaște pe cei doi frați, deși el declarase contrariu când îl audiasem la spital! S-au făcut din nou fotografii.

Am luat dosarul și m-am dus la șeful Biroului Judiciar, căruia i l-am prezentat. A fost foarte mulțumit de probele strânse până în acel moment. Cu toate acestea, i-am spus:

- Trebuie să facem o percheziție la domiciliul fraților Sabău, domnule maior! Ne trebuie autorizație de percheziție.

- Da, ai dreptate.

Mi-a zis să-l însoțesc. Am ieșit din birou împreună și am mers la comandant care a studiat dosarul și a telefonat la parchet, a vorbit cu procurorul șef și mi-a spus:

- Domnule căpitan, poți să te duci la parchet după autorizația de percheziție.

- Am înțeles, domnule comandant!

În acea perioadă autorizația de percheziție era emisă de parchet și nu de către judecătorie ca în prezent.

Am plecat în viteză cu un autoturism de serviciu și, după ce am obținut autorizația, m-am întors la sediul poliției. Aici mă așteptau mai mulți colegi în biroul șefului *judiciarului*. Împreună cu trei-patru colegi și cu *criminalistul* am plecat la domiciliul fraților Sabău, unde am efectuat

percheziția foarte minuțios, găsind telefonul mobil, inelul și lăntșorul din aur ale victimei. Banii îi cheltuiseră.

I-am dus pe cei doi frați la sediul unității noastre, unde i-am audiat împreună cu colegii mei și i-am pus sub învinuire, după care i-am prezentat la parchet, unde li s-au emis mandate de arestare preventivă. După ce totul s-a terminat, comandantul și șeful meu m-au felicitat pentru reușită.

Eram foarte mulțumit deoarece eram nou venit în această superbă urbe din inima Ardealului și felicitările primite le datoram unei mogâldețe în vârstă de nouă ani, care pătrunsese definitiv în sufletul meu, *Piciul*.

A doua zi am întocmit o adresă către Direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului. În materialul anexat acesteia am explicat situația băiatului, faptul că este lăsat de izbeliște de mama lui, care nu se interesează de el deoarece este alcoolică și conviețuiește când cu un bărbat, când cu altul, la locuințele acestora, în timp ce copilul vagabondează pe străzi, flămând, cerșind și chiar furând.

M-am prezentat personal la sediul instituției respective și am fost primit de director, care m-a asigurat că, după ce vor efectua verificările de rigoare, în cel mai scurt timp, îl vor lua pe Ionuț și îl vor instituționaliza în Centrul Special destinat acestor copii. Va avea trei mese pe zi, un instructor cu pregătire de specialitate care să se ocupe de el, se va duce la școală, va avea televizor și activități concepute anume pentru copiii din Centrul Special, pentru asemenea copii cu care viața a fost total nedreaptă. La rugămintea mea directorul instituției m-a asigurat că va dispune să se efectueze verificări în cazul expus de mine în scris chiar din acel moment.

Într-adevăr, după câteva zile, timp în care cei de la Serviciul Protecția Copilului au efectuat ancheta socială privind situația familială a băiatului, acesta a fost instituționalizat în centrul de copii al Direcției de Asistență Socială și Protecția Copilului, iar eu eram mulțumit că reușisem să schimb traiectoria vieții lui chinuite: să-l iau pe *Piciul* de pe străzi. Până la majorat va avea tot ce nu ar fi avut pe stradă și ce îi doream eu din tot sufletul: o viață mai bună!

Mi-e toamnă

*Mi-e toamnă și mi-e greu și mi-e teamă
Și ploaia de frunze suspină-ngânând.
Iubito, mă iartă că nu știu ce-nseamnă
Amurgul ce-mi bântuie straniu în gând!*

*Curg anii târzii tremurând osteniți,
Vântul pribeag răscolește păcate.
Mă poartă spre zori pașii grei, rătăciți.
Deșarte sunt toate, iubito! Deșarte!*

*Azi versul îmi este stingher și timid.
Zări oarbe mă-ntunecă în freamătul lor.
Ninsori ruginii ard în pieptu-mi rănit.
De toamna din tine, iubito, mi-e dor!*

*Amurgul și toamna și gara din cer
Zănatice-adorm între linii de fum.
Umbrită privirea-ți apune-n eter
Mi-e teamă și noapte în suflet acum!*

*Trec stranii cocorii în zbor monoton,
Robitele șoapte din suflet mă-ndeamnă.
Îți pierde glasul desfrunzit de ton,
E prea târziu iubito și mi-e toamnă!*

Neculai BĂCANU

File din calendarul creștin ortodox pe anul 2024

OCTOMBRIE (31 zile)
ziua 11 ore, noaptea 13 ore

1 M (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Sf. Cuv. Roman Melodul; †) Sf. Cuv. Iosif și Chiriak de la Bisericanii; Cinstirea Sf. Ic. a M. D. „Grăbnică ajutătoare” (Nu se fac nunți)

2 M Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Iustina fecioara; Sf. Cuv. Teofil (Post. Nu se fac nunți)

3 J Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist

4 V Sf. Sfințit Mc. Ierotei, ep. Atenei; Sf. Mc. Verina, Prosdoca, Domnina, Audact și Calistena; Sf. Pr. Mărt. Dumitru Stăniloae (Post. Nu se fac nunți)

5 S Sf. Mc. Haritina și Mametia; †) Sf. Cuv. Daniil și Misail de la M. Turnu; Soborul Sf. Ier. ai Moscovei; Sf. Evdochim Vatopedinul

6 D Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erodiada. Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 6

7 L † Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Mc. Iulian pr. Chesaria diac. și Polihronie

8 M Sf. Cuv. Pelaghia și Taisia; Sf. Cuv. Nou Mc. Ignatie Athonitul

9 M Sf. Ap. Iacov al lui Alfeu; Sf. Cuv. Andronic, Atanasia și Anastasia (Post. Nu se fac nunți)

10 J Sf. Mc. Evlampie și sora sa, Evlampia; Sf. Cuv. Vasian și Teofil Mărt.; Sf. Ambrozie de la Optina și Inochentie al Penzei; Sf. 26 de Cuv. Mc. de la Zografu

11 V Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diaci; Sf. Ier. Teofan Mărt., ep. Niceei; Sf. Mc. Zenaïda și Filonila; Soborul Sf. Stareți de la Optina; Sf. Lev de la Optina (Post. Nu se fac nunți)

12 S Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Ier. Cosma, ep. Maiumei

13 D † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor, Agatonica și Florentie. Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15

14 L †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasia, Protasie și Chelsie; Sf. Silvan, ep. Gazei

15 M Sf. Sfințit Mc. Luchian, pr. din Antiohia; Sf. Ier. Savin, ep. Ciprului și Vars, ep. Edesei; Sf. Cuv. Eftimie cel Nou; Cinstirea Sf. Ic. a M. D. „Pantanassa” - izbăvitoarea de cancer

16 V Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Domnin (Post. Nu se fac nunți)

17 J Sf. Prooroc Oseea; Sf. Cuv. Mc. Andrei Criteanul

18 V Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Sf. Cuv. Eufrosina, Teodor și Simeon de la Mega Spileo; Sf. Mc. Domnin (Post. Nu se fac nunți)

19 S Sf. Prooroc Ioli; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Sf. Cleopatra; Mutarea Moaștelor Sf. Cuv. Ioan de la Rila

20 D Sf. M. Mc. Artemie; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalonia; Sf. Cuv. Matriona. Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatorului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10

21 L †) Sf. Cuv. Mărt. Visarion și Sofronie; Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Gales și Moise Măcinic din Sibiel; Sf. Cuv. Ilarion cel Mare; Sf. Cuv. Filothei Dionisiatul

22 M Sf. Ier., întocmai cu Ap., Averchie, ep. Ierapolei; Sf. 7 tineri din Efes; Sf. Mc. Elisaveta, Anna și Teodota; Sf. Kukuș din Odessa; Sf. Mc. Gligheria din Adrianopol (Edirne)

23 M Sf. Mc. Iacob, rudenă Domnului, întâiul ep. al Ierusalimului; Sf. Cuv. Macarie Romanul; Sf. Ier. Ignatie, patr. Constantinopolului; Sf. Cuv. Petroniu; Sf. Pr. Mc. Constantin Sărbu (Post. Nu se fac nunți)

24 J Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Marcu, Sotirih, Valentin și Sebastian; Cinstirea Sf. Ic. a M. D. „Bucuria tuturor celor necăjiți”

25 V Sf. Mc. Marcian, Martirie, Valerian și Hrisaf; Sf. Cuv. Tăvita (Post. Nu se fac nunți)

26 S †) Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir

27 D †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște se află în Catedrala Patriarhală; Sf. Mc. Nestor. Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Fapte XII, 1-11; Efeseni IV, 7-13

28 L † Sf. Ier. Iachint, mitr. Țării Românești; Sf. Cuv. Teodora Basarab; Sf. Mc. Terentie, soția sa, Neonila și cei 7 fii ai lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vilie și Evnich; Sf. Ier. Firmilian, ep. Cezareei Capadociei; Sf. Ier. Dimitrie, mitr. Rostovului; Sf. Mc. Vilie; Sf. Cuv. Ștefan Savaitul și Teofil cel Nebun pentru Hristos; Sf. Iov de la Poceaev

29 M Sf. Cuv. Mc. Anastasia Romana; Sf. Cuv. Avramie și Maria, nepoata sa; Sf. Nou Mc. Timotei Esfigmenitul

30 M Sf. Sfințit Mc. Zenovie, ep. Ciliciei și sora sa, Sf. Zenovia; Sf. Ap. Cleopa; Sf. Ștefan Milutin, Țarul sârbilor (Post. Nu se fac nunți)

31 J Sf. Ap. Apelie, Stahie, Amplie, Urban, Aristobul și Narcis; Sf. Mc. Epimah

NOIEMBRIE (30 zile)
ziua 10 ore, noaptea 14 ore

1 V Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Asia; Cuv. David din Evvia; Sf. Mc. Elena din Sinope (Post. Nu se fac nunți)

2 S Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpididor, Anempodist și Agapie; Sf. Gavriil Mărt., cel Nebun pentru Hristos (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)

3 D Sf. Sfinți Mc. Achepsima ep., Iosif pr. și Aitala diac.; Așezarea moaștelor Sf. M. Mc. Gheorghe în Lida. Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31

4 L Sf. Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru, ep. Mirelor; Sf. Mc. Ermeu, pr.; Sf. Cuv. Gheorghe Mărt. din Drama

5 M Sf. Mc. Galaction, Epistimia și Silvan; Sf. Ier. Grigorie, arhiep. Alexandriei

6 M Sf. Ier. Pavel Mărt., arhiep. Constantinopolului; Sf. Cuv. Luca din Sicilia; Sf. Varlaam Hutinski; Sf. Mc. Tecusa (Rodica) (Post. Nu se fac nunți)

7 J Sf. 33 de Mc. din Melitina; Sf. Cuv. Lazăr din Muntele Galisie

8 V †) Soborul Sf. Arh. Mihail și Gavriil și al tuturor cereșilor puteri (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

9 S †) Sf. Ier. Nectarie Traumaturgul de la Eghina; Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronius și Nicostat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie; Sf. Cuv. Matriona și Teoctista; Sf. Simeon Metafrast; Cuv. Eftimie chelarul, Neofit Docheiaritul și Varnavas Docheiaritul

10 D Sf. Ap. Olimp, Rodion, Sosipatru, Erast, Terțiu și Cvat; Sf. Mc. Orest; Sf. Arsenie Capadocianul; Sf. Cuv. Mc. Visarion de la Lainici. Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7

11 L † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Sf. Cuv. Teodor Studitul; Sf. Ștefan de la Decani, regele Serbiei

12 M Sf. Ier. Ioan cel Milostiv, patr. Alexandriei; †) Sf. Martiri și Mărt. Năsăuden: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigorie din Zagra și Vasile din Telciu; Sf. Cuv. Nil Pustnicul și Nil Athonitul

13 M †) Sf. Ier. Ioan Gură de Aur, arhiep. Constantinopolului și mama sa, Sf. Antuza; Sf. Cuv. Damaschin (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

14 J Sf. Ap. Filip, unul dintre cei 12 Ap.; Sf. Ier. Grigorie Palama, arhiep. Tesalonicului (Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului)

15 V †) Sf. Cuv. Paisie de la Neamt; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv, diac. (Începutul Postului Nașterii Domnului) (Post. Nu se fac nunți)

16 S Sf. Ap. și Ev. Matei (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

17 D Sf. Ier. Grigorie Traumaturgul, ep. Neocezareei Pontului și Ghenadie, patr. Constantinopolului; Sf. Cuv. Lazăr Zugravul și Zaharia (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți). Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19

18 L Sf. Mc. Platon, Roman diac. și Zaheu diac. (Post. Nu se fac nunți)

19 M Sf. Prooroc Avdie; Sf. Mc. Varlaam; Sf. Ier. Filaret, mitr. Moscovei și Kolomnei (Post. Nu se fac nunți)

20 M Înainte-prăznuirea Intrării în biserică a M. D.; †) Sf. Cuv. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Ier. Proclu, patr. Constantinopolului (Post. Nu se fac nunți)

21 J (†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului (Vovidenia) (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

22 V Sf. Ap. Filimon, Arhip, Onisim și Apfia; Sf. Mc. Cecilia (Post. Nu se fac nunți)

23 S † Sf. Cuv. Antonie de la Iezerul Vâlcii; Sf. Ier. Amfilohie, ep. Iconiei și Grigorie, ep. Acragandiei (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

24 D Sf. Sfinți Mc. Clement, ep. Romei și Petru, ep. Alexandriei (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți). Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - Păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27

25 L Odovania Praznicului Intrării în biserică a M. D.; † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

26 M Sf. Cuv. Alipie Stălpnicul, Nikon și Stelian Paflagonul (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

27 M Sf. M. Mc. Iacob Persul; Sf. Cuv. Natanael și Pinufrie (Post. Nu se fac nunți)

28 J Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh; Sf. Teodor, arhiep. de Rostov; Sf. Cuv. Mărt. Arsenie de la Prislop (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

29 V Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerian; Sf. Cuv. Pitirun și Acachie; Sf. Noul Sfințit Mc. Filumen (Post. Nu se fac nunți)

30 S †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; † Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitr. Transilvaniei; Sf. Ier. Frumentie, ep. Etiopiei (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

DECEMBRIE (31 zile)
ziua 9 ore, noaptea 15 ore

1 D Sf. Prooroc Naum; Sf. Filaret cel Milostiv (Tedeum - Ziua Națională a României) (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți). Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon)

2 L Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropi; Sf. Cuv. Porfirie Kafskolavitul; Sf. Ier. Solomon, arhiep. Efesului; Sf. Cuv. Paisie de la Sihăstria; Sf. Cuv. Cleopa de la Sihăstria (Post. Nu se fac nunți)

3 M †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sf. Prooroc Sofonie; Sf. Mc. Teodor, arhiep. Alexandriei (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

4 M † Sf. M. Mc. Varvara; Sf. Cuv. Ioan Damaschin (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

5 J †) Sf. Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Sf. Cuv. Nectarie; Sf. Cuv. Mc. Cosma Atonitul (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

6 V †) Sf. Ier. Nicolae, arhiep. Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la peste)

7 S †) Sf. Mc. Filoteia de la Curtea de Argeș; Sf. Ier. Ambrozio, ep. Mediolanului (Milano) (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

8 D Sf. Cuv. Patapie; Sf. Ap. Cezar, Tihic și Onisifor; Sf. Ier. Sofronie, ep. Ciprului; Înainte-prăznuirea Sf. Ana (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți). Duminica a XXVII-a după Rusalii

9 L Zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorociță Ana, mama Proorocului Samuel; Cinstirea Sf. Ic. a M. D. „Bucurie neașteptată” (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

10 M Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

11 M Sf. Cuv. Daniil Stălpnicul și Luca cel Nou (Post. Nu se fac nunți)

12 J †) Sf. Ier. Spiridon, ep. Trimitundei, făcătorul de minuni; Sf. Ier. Alexandru, arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Sinet (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

13 V †) Sf. Ier. Dosoftei, mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia, fecioara din Siracusa; Sf. Cuv. Gherman de Alaska (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

14 S Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Apolonie, Evhie, Arian și Levchie (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți)

15 D Sf. Sfinți Mc. Elefterie, ep. Iliriei și mama sa, Sf. Mc. Antia; Sf. Mc. Suzana; Sf. Cuv. Pavel din Latro (Dezlegare la peste. Nu se fac nunți). Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului; Pilda celor poftiți la cină)

16 L Sf. Prooroc Agheu; Sf. Teofana, împ.; Sf. Mc. Marin (Post. Nu se fac nunți)

17 M Sf. Prooroc Daniel și Sf. trei tineri: Anania, Azaria și Misail; Sf. Dionisie din Zakynthos; Cuv. Athanasie, Nicolae și Antonie; Sf. Mc. Avacum, diac. (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

18 M †) Sf. Cuv. Daniil Sihastul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest, arhiep. Ierusalimului (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți)

19 J Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Aglaia; Sf. Ier. Grichentie, ep. Etiopiei; Sf. Mc. Trifon (Dezlegare la ulei și vin)

20 V Înainte-prăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul, ep. Antiohiei; Sf. Ioan de Kronstadt; Sf. Cuv. Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus (Post. Nu se fac nunți)

21 S Sf. Mc. Iuliana din Nicomidia; Sf. Mc. Temistocle; Sf. Ier. Petru, mitr. Moscovei (Sâmbăta dinaintea Nașterii Domnului) (Dezlegare la ulei și vin)

22 D †) Sf. Ier. Petru Movilă, mitr. Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia; Sf. Mc. Hrisogon și Teodota Romana (Dezlegare la ulei și vin. Nu se fac nunți). Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului)

23 L Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Ier. Pavel, arhiep. Neocezareei; Sf. Cuv. Naum; Sf. Nifon, ep. de Constantiana (Post. Nu se fac nunți)

24 M Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului) (Numai seara, grâu fiert îndulcit cu miere, poame, covrigi sau turte de făină. Nu se fac nunți)

25 M (†) Nașterea Domnului (Crăciunul) (Hartă. Nu se fac nunți)

26 J A doua zi de Crăciun; †) Soborul Maicii Domnului; †) Sf. Cuv. Nicodim cel Sfințit de la Tismana; Sf. Sfințit Mc. Eftimie, ep. Sardelor; Sf. Cuv. Mc. Gherasim de la Tismana (Nu se fac nunți)

27 V A treia zi de Crăciun; † Sf. Ap., întâiul Mc. și arhid. Ștefan; Sf. Cuv. Teodor Mărt. (Nu se fac nunți)

28 S Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia; Sf. Sfințit Mc. Glicherie pr.; Sf. Simon Izvorătorul de mir; ctitorul M. Simonos Petras (Sâmbăta după Nașterea Domnului) (Nu se fac nunți)

29 D Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Sf. Cuv. Marcel și Tadeu (Nu se fac nunți). Duminica după Nașterea Domnului (a Sf. Iosif, logodnicul Sf. Fecioare Maria, Sf. David Proorocul și Sf. Iacob, rudenă Domnului; Fuga în Egipt)

30 L Sf. Mc. Anisia fecioara; Sf. Cuv. Teodora din Cezareea; Sf. Cuv. Leon, arhim. (Nu se fac nunți)

31 M Odovania Praznicului Nașterii Domnului; Sf. Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes; Sf. Cuv. Zotic (Slujba în noaptea trecerii dintre ani) (Nu se fac nunți)